

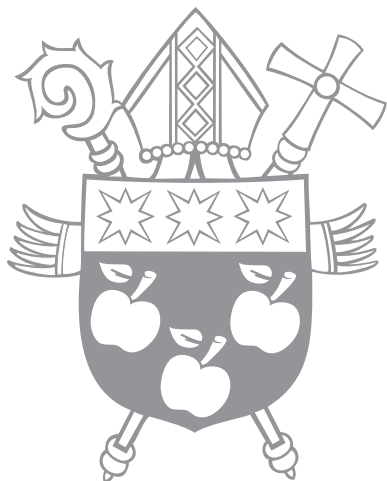
PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

DIECÉZNÍ ČASOPIS

Setkávání

9

září 2010
ročník
XX.

PŘÍPRAVA NA JUBILEUM 2013

V roce 2013 oslavíme výročí 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje. Čeští a moravští biskupové už v postní době vyhlásili období přípravy na toto výročí. Letošní, vstupní rok je zaměřen na Písmo sv., na práci s ním a naslouchání Božímu slovu, které našim předkům zpřístupnili slovanským překladem svatí bratři Cyril a Metoděj. (V souvislosti s tímto zaměřením byl ve farnostech naší diecéze počátkem září vyhlášen program „Uvedení do života s Písmem“.)

Součástí přípravy na toto jubileum je také modlitba k sv. Cyrilu a Metoději:

„Bože, tys poslal našim předkům svaté Cyrila a Metoděje, aby jim hlásali evangelium slovanským jazykem. Dej, ať i my přijímáme s radostí tvé poselství, řídíme se jím ve svém životě a na jejich přímluvu ať jsme všichni spojeni v jednotě víry a lásky. Maria, Matko jednoty křesťanů, oroduj za nás. Maria, Královno rodin, oroduj za nás. Maria, Hvězdo nové evangelizace, oroduj za nás. Amen.“

Jihočeši poslali na sever Čech hrnce a talíře

Diecézní charita České Budějovice vypravila oblastí postižených povodněmi dodávku s humanitární pomocí, kterou tvořil náklad čistících prostředků nebo nádobí. „Právě o nádobí nás poprosili lidé, kterým se voda prohnala domy,“ říká humanitární pracovník Charity Roman Tlapák. Charita proto uspořádala sbírku a do severočeských obcí a městeček putovaly hrnce, talíře i skleničky od solidárních Jihočechů. „Děkujeme všem dárcům, kteří ukázali, že mají soucit a sami nezapomněli na ničivé povodně, které zažili na jihu Čech před několika lety,“ dodává ředitelka Diecézní charity České Budějovice Michaela Čermáková. (rag)

OBSAH

Řehoř Veliký	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3
225 let českobudějovické diecéze	4
Jáhenské svěcení	8
20 let Biskupského gymnázia	8
Farářům s úsměvem	9
Na místě Božího domu	9
UMĚLECKÁ DÍLA Z ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZE V EXPOZICÍCH	
Model zlatokorunského oltáře z Chýnova	10
Národní pouť do Říma - listopad 2010	11
K 100. výročí narození prof. dr. Jaroslava Kadlece	11
Odešel opravdový „voják Kristův“	12
Dopis diecézního ředitele Papežských misijních děl pro Českobudějovickou diecézi	12
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
Fotbalový zápas ministrantů a ministrantek	13
Exercicie pro vysokoškoláky	13
Připravované akce pro mládež	14
EnterCamp - setkání s Bohem nebo jen další sezónní zbožnost?	14
Česko-německé setkání rodin na Ktiši	14
Režie žije	14
Potník, jed a svatý Jakub	15
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE	
Adopce na dálku v Belorusku dává možnost i přímého setkání	16
Poctěn byl i Jaroslav Svěcený	16
Poděkování dárcům	16
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Na co myslí katecheta v září	17
Letní tábor - Žirovnice 2010	17
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Jak se relaxovalo v Perninku	18
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Pozdrav od otce Jaroslava z Čadu	19
Křesťané v Pákistánu našli bezpečí v poušti	20
Akademický týden - Nové Město n. Metují ...	20
K čtení a studiu doporučujeme	21
PERSONALIA	21
Radio Proglas	22
Francesco Carpino	23

Příští číslo vyjde 18. října 2010.

uzávěrka 8. 10. 2010.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzerce:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 380 420 334, e-mail: setkani@bcb.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintíř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 15 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

ŘEHOŘ VELIKÝ

Lukáš v 15. kapitole svého evangelia popisuje podobnost o ztracené ovci (15, 1-7). Tímto podobstvím Kristus dává příklad Božího milosrdenství vůči člověku. Zajímavý výklad na toto podobství představuje ve své homilii Řehoř Veliký:

„Protože sto je dokonale číslo, měl on sám sto ovcí, jelikož stvořil podstatu andělů a lidí. Jedna ovce se ztratila tehdy, když člověk zhrěšil a opustil pastviny života. To, že zanechal devadesát devět ovcí v poušti pak znamená, že opustil nebeské andělské sbory. Nebe je nazýváno pouští, protože poušť označuje opuštěné místo. Když člověk zhrěšil, opustil nebe. V nebi zůstalo devadesát devět ovcí, když Pán hledal na zemi jedinou, protože počet rozumných tvorů, tedy andělů a lidí, kteří byli stvořeni, aby viděli Boha, se zmenšil, když člověk zahynul. Aby se opět obnovil bývalý dokonale počet ovcí na nebi, hledal na zemi ztraceného člověka. Říká-li zde evangelista *na poušti*, jiný praví *na horách* (Mt 18,12), což je označení pro nebeské výšiny, neboť ovce, které se neztratily, byly v nebeských výšinách. *A když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena*. Vzal si ovci na ramena, protože na sebe vzal lidskou přirozenost a nesl naše hříchy. *A když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: „radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.“* Když našel ovci, vrátil se domů, protože náš Pastýř, když zachránil člověka, vrátil se do nebeského království. Tam našel přátele a sousedy, tedy andělské sbory, jež jsou jeho přáteli, protože vytrvale a ustavičně zachovávají jeho vůli. Jsou i jeho sousedy, protože ve své vytrvalosti ho stále jasně zří. A je třeba upozornit na to, že neříká: *Radujte se nad nalezenou ovci*, ale: *Radujte se se mnou*, neboť jeho radostí je náš život; a když jsme uvedeni zpět do nebe, naplňujeme slavnost jeho veselí.

Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. Zamysleme se nad tím, moji bratři, proč Pán říká, že je v nebi větší radost nad obrácenými hříšníky než nad vytrvalými spravedlivými. Z každodenní zkušenosti víme, že ti, kdo vědí, že nejsou zatíženi žádným břemenem hříchů, setrvávají sice obyčejně na cestě spravedlivosti a nepáchají nic nedovoleného, nenamáhají se však dost usilovně, aby dospěli do nebeské vlasti, a tím více si dopřávají toho, co je dovoleno, čím více si jsou vědomi, že nespáchali nic nedovoleného. A většinou jsou také líní konat nějaké významné dobré skutky, protože si jsou příliš jisti, že se nedopustili žádných větších špatností. Oproti tomu lidé, kteří se pamatují, že učinili něco nedovoleného, zkroušení svou bolestí často vzplanou láskou k Bohu a cvičí se ve velikých ctnostech, ve svatém úsilí vyhledávají vše, co je nesnadné, opouštějí vše, co je světské, vyhýbají se poctám, radují se z potupy, planou touhou po nebeské vlasti; a protože vidí, že se kdysi uchýlili od Boha, nahrazují předchozí škody pozdějšími zisky. Proto je v nebi větší radost nad jedním obráceným hříšníkem než nad vytrvalým spravedlivým, protože i vůdce má v bitvě raději toho vojína, který uprchl, ale vrátil se zpět a statečně bojuje proti nepříteli, než toho, který nikdy neutekl, ale zároveň nikdy nevykonal nic statečného. A tak také rolník má více rád tu půdu, která po trní nese hojnou úrodu, než tu, na které nikdy trní nebylo, která však nikdy nepřináší bohatou žně.“

(Gregorius Magnus, Homiliae in evangelia, CCL 141, XXXIV, 3-4)

Tereza Poštová

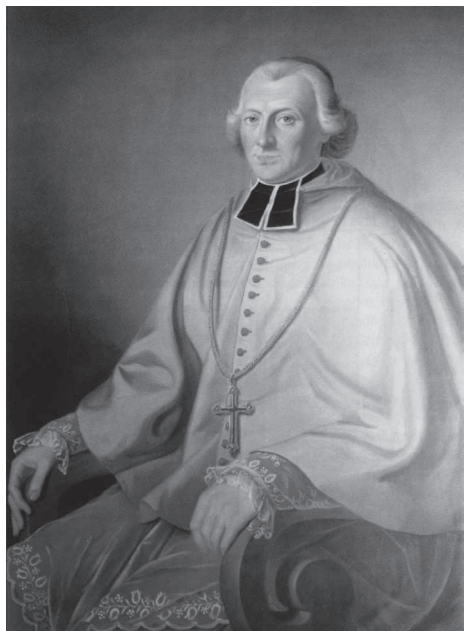
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

21.-18. 9.	(so-so)	Malta - Pout' s duchovním cvičením – biskup Pavel
12. 9.	(ne)	Lomec – Poutní mše sv. (10 hod.) – biskup Jiří
19. 9.	(ne)	Lanžhot – Poutní mše sv. – biskup Pavel
21. 9.	(út)	České Budějovice - Kněžský den – oba biskupové
23. 9.	(čt)	Praha - Den Charity – biskup Pavel
		České Budějovice, IGY - 20 výročí „BIGY“ České Budějovice (18 hod.) – oba biskupové
24. 9.	(pá)	Tábor - 10. výročí školy ORBIS PICTUS (18 hod.) – biskup Pavel
26. 9.	(ne)	Lukavec – Mše sv. (9.30 hod.) – biskup Jiří
28. 9.	(út)	Stará Boleslav - Národní svatováclavská pouť – oba biskupové
2. 10.	(so)	Sušice - Dětská diecézní pouť – oba biskupové
3. 10.	(ne)	Vranov u Brna - Mše sv. (11.15 hod.) – biskup Pavel
		Slavkovice - Mše sv. (15 hod.) – biskup Pavel
4. 10.	(po)	Veselí n. L., Dům sv. Františka - 5. výročí otevření (mše sv. v 10 hod.) – biskup Jiří
7. 10.	(čt)	České Budějovice, biskupství - Setkání se zasvěcenými vdovami
9. 10.	(so)	Nové Hradky – 5. výročí úmrtí P. Bonfilia – biskup Jiří
10. 10.	(ne)	Kájov – Poutní mše sv. (10 hod.) – biskup Jiří
		Pacov – Biřmování – biskup Pavel
11.-13. 10.	(po-st)	Vranov u Brna - 82. zasedání ČBK – oba biskupové
16. 10.	(so)	České Budějovice - Setkání varhaníků, lektorů, akolytů a pomocníků v pastorační (9.30 hod.) – biskup Jiří
		Moravské Budějovice, Domov sv. Antonína - Přednáška na téma „Duchovní život v terminálním stadiu života“ (8.30 hod.) – biskup Pavel
		České Budějovice - Mariánské kněžské hnutí (14 hod.) – biskup Pavel
19. 10.	(út)	České Budějovice, biskupství - Setkání s kaplany pro mládež – oba biskupové
20. 10.	(st)	Brno - Komise pro kněžstvo při ČBK – biskup Pavel

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

225 let českobudějovické diecéze

Jan Prokop Schaaffgotsche

Dne 20. září 1785 papež Pius VI. bulou „*Cunctis ubique*“ zřídil českobudějovickou diecézi. Bula vstoupila v platnost 1. ledna 1786 a tím na jihu Čech vznikla nová diecéze. Byl to důsledek osvětských reforem císaře Josefa II. Říká se, že všechno zlé je k něčemu dobré. Platilo to i v tomto případě. Císař zaváděl reformy, jimiž chtěl církev co nejvíce podřídit státu. Proto také zakládal nové diecéze a farnosti. To ovšem prospělo i církvi, protože i duchovní správa se tím stala snazší a pružnější.

Prvním českobudějovickým biskupem se stal olomoucký sídelní kanovník **Jan Prokop hrabě Schaaffgotsche**. Zároveň s biskupstvím byla zřízena i katedrální kapitula. Nový biskup, aby omezil vliv státu na výchovu kněží, zřídil roku 1803 v Českých Budějovicích kněžský seminář.

Po smrti biskupa Schaaffgotscheho v roce 1813 se jeho nástupcem v roce 1815 stal jeho generální vikář a po jeho smrti kapitulní vikář **Arnošt Konstantin Růžička**. V době jeho působení se v církevní správě stále projevoval josefinismus a církev žila v područí státu. Tento biskup se projevoval hlavně tím, že podporoval chudé studenty a pečoval o kněžský seminář.

Po jeho smrti v roce 1845 byl ještě před koncem tohoto roku jmenován novým biskupem kanovník u sv. Víta v Praze **Josef Ondřej Lindauer**. Ten uvedl do českobudějovické nemocnice milosrdné sestry sv. Karla Boro-mejského. Jeho působení netrvalo ani pět let. Zemřel v roce 1850 a podle svého přání byl pohřben na staroměstském hřbitově v prostém hrobě mezi věřícími. Později byl nad jeho hrobem postaven mramorový pomník. Po něm nastoupil v roce 1851 dosud nej-

slavnější budějovický biskup, pražský svatovítský kanovník **Jan Valerián Jirsík**, rodák z posázavského Kácova. Ten se nepsaně zapsal do dějin jižních Čech. V roce 1853 založil studentský seminář, v letech 1863, 1872 a 1875 svolal první tři diecézní synody; v roce 1871 založil ústav pro hluchoněmé. Jeho nejznámějším činem bylo založení prvního českého gymnázia v jihočeské metropoli roku 1868, které dodnes nese jeho jméno jako Gymnázium J. V. Jirsíka. Biskup Jirsík zemřel 23. února 1883 a jeho památka je zde stále živá.

Ještě na podzim téhož roku byl jeho nástupcem jmenován rektor kněžského semináře v Praze **František de Paula hrabě Schönborn**, který v Budějovicích dlouho nepobyl, v létě 1885 se stal arcibiskupem pražským. V době jeho působení přišli do bývalého budějovického dominikánského kláštera redemptoristé.

Už v září téhož roku se ujal úřadu jeho nástupce **Martin Josef Říha**, profesor morální teologie v budějovickém kněžském semináři, a to jako první biskup, který z diecéze pocházel. Narodil se v obci Oslov, dnes okres Písek. Za jeho působení oslavila diecéze sto let od svého založení, a to hned po jeho nastoupení v září 1885. (Právě v tomto roce vyšla německá kniha bývalého faráře ve Slavkově na Šumavě Franze Mardetschlagera „Dějiny biskupství a diecéze Č. Budějovice“. Kniha má 359 stran. V té souvislosti je třeba připomenout, že už v roce 1862 vyšla také německá kniha biskupského archiváře Johanna Trajera „Historicko-statistická popis diecéze Č. Budějovice“, která má dokonce 1022 stran.) Za něho také vznikly v naší diecézi Kongregace

Arnošt Konstantin Růžička

Jan Valerián Jirsík

bratří (petrini) a sester Nejsvětější Svátosti, které obě působí v diecézi dodnes.

Biskup Říha zemřel v únoru 1907 a ještě v prosinci toho roku byl jmenován jeho nástupcem **Josef Antonín Hůlka**, generální vikář svého předchůdce. Tento biskup se postaral o generální opravu katedrály, která byla znovu posvěcena 22. prosince 1912 a výročí jejího posvěcení se toho dne slaví dodnes. On také v roce 1913 svolal čtvrtou a dosud poslední diecézní synodu. Za něho byl postaven na lineckém předměstí kostel sv. Jana Nepomuckého, který se roku 1925 stal kostelem farním. Do doby působení biskupa Hůlky spadá také první světová válka. Dočkal se jejího konce, ale poslední léta jeho života byla poznamenána velkým poválečným odpadem od církve. Biskup Hůlka zemřel 10. února 1920. Podle jeho přání stál pak nad jeho hrobem prostý dřevěný kříž, který byl asi po 60 letech nahrazen křížem kovovým.

V únoru 1921 se ujal úřadu nový biskup **Šimon Bárta**, profesor náboženství na Jirsíkově gymnáziu. Na počátku svého působení zažil velký odpad od církve. V budějovické diecézi opustilo katolickou církev 90 tisíc lidí. Nového biskupa to však nezlomilo a úspěšně se snažil o obnovu náboženského života v jižních Čechách. 28. září 1926 byl před katedrálou odhalen Myslbekův pomník biskupa J. V. Jirsíka. V roce 1927 byl v Českých Budějovicích velký eucharistický sjezd. V posledních pěti letech svého života byl biskup Bárta nemocen. Vypuknutí druhé světové války a následné odtržení pohraničních farností od diecéze mu jistě nepřidalo a on 2. května 1940 zemřel.

Dohoda mezi Vatikánem a německou vládou

o novém biskupovi v Českých Budějovicích nebyla možná, a tak diecézi spravoval jako **kapitulní vikář Mons. Jan Cais** a v době jeho uvěznění ke konci války probošt katedrální kapituly **Mons. Karel Boček**. Na podzim 1942 skončilo vyučování v budějovickém semináři, protože většina bohoslovců byla nasazena na práci v Německu a v dolech na území protektorátu. Pak až do konce války byli svěcení na kněze jednotlivě nebo po skupinkách, jak se z toho pracovního nasazení vraceli. Také tzv. „malý“, tedy „studentský“ seminář (církvní internát pro studenty z gymnázia) byl až do konce války zavřen a obsazen „Hitlerovou mládeží“.

Přišel květen 1945, válka skončila a život v diecézi se začal po všech stránkách obnovovat. Bylo ovšem potřeba vyřešit správu pohraničních farností, jejichž němečtí obyvatelé byli spolu s duchovními správci téže národnosti odsunuti.

Martin Josef Říha

Kapitulní vikář Jan Cais se vrátil z vězení a po nutné rekonvalescenci se znovu ujal vedení diecéze. V kněžském semináři se na podzim začalo vyučovat a také ve studentském semináři zase mohli studenti bydlet. Všechno šlo rychle k lepšímu. **Rok 1947 se stal svatovojtěšským rokem**, v celém národě se slavilo 950. výročí smrti tohoto svätce. V týdnu kolem 23. dubna byl v katedrále celý týden věnován sv. Vojtěchu, večerní kázání byla věnována jeho životu a působení. Jeho ostatky potom putovaly po větších farnostech celé diecéze.

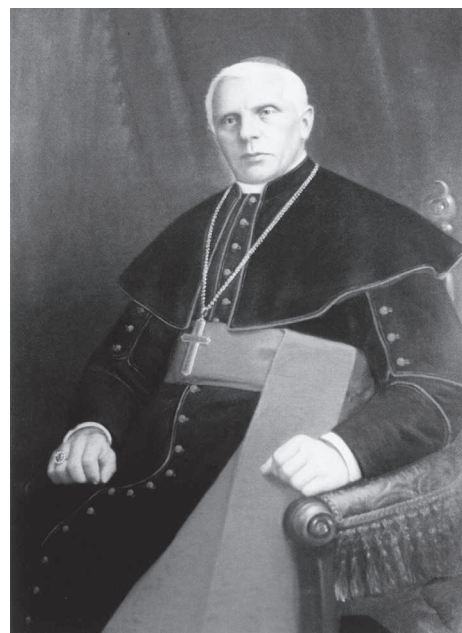
V neděli 29. června 1947 bylo v katedrále kněžské svěcení, které udílel – jako už 12 let předtím – pražský pomocný biskup Antonín Eltschkner. Už ráno se po městě roznosla zpráva, že **novým budějovickým biskupem byl jmenován** 45letý profesor pastorační teologie v Olomouci **Josef Hlouch**. Tato zpráva vyvolala velké překvapení, ale

také nadšení. Pak už všichni čekali na jeho příchod do Budějovic. Stalo se tak v neděli 7. září, kdy se konala slavná intronizace nového biskupa. Dopoledne byla velká slavnost v katedrále, odpoledne setkání biskupa s mládeží u sv. Jana na lineckém předměstí. Nový biskup se obětavě a nadšeně ujal svého úřadu. Svou zbožností, krásnými promluvami, vzděláním a po všech stránkách dokonalým vystupováním si získal doslova celý kraj. Ovšem za necelého půl roku přišel únor 1948 a s ním začátek totality u nás a pak se všechno rychle horšilo. Už v roce 1948 se začaly rušit církevní školy, byli od-suzováni a vězněni kněží a v červenci 1949 byly vydány zákony, které uzákonily státní dozor nad církví. O prázdninách 1949 byl zabrán studentský seminář, pak už všechno dostalo rychlý spád a o prázdninách 1950 byl zavřen i kněžský seminář. V noci 13. dubna byly zlikvidovány mužské kláštery. Většina bohoslovců a kněží v posledním roce vysvěcených byla povolána na vojnu k PTP (pomocné technické prapory, ve skutečnosti vojenské tábory nucených prací).

Už v dubnu na českobudějovické biskupství nastoupil olomoucký kněz **Josef Buchta**, který byl pak 23. 5. 1950 pověřen úřadem generálního vikáře po zemřelém Mons. Janu Caisovi. Biskup byl už od jara 1950 vlastně vězněn ve své rezidenci, i když na-venek zůstal v úřadě.

Od 1. prosince 1951 bylo **povoláno na vojnu k PTP hodně kněží**, kteří dosud na vojnu nebyli (od začátku války až do té doby kněží na vojnu nechodili). Tím byla značně ochromena duchovní správa.

Koncem března 1952 byl **biskupu Hlouchovi odebrán státní souhlas** k řízení diecéze a určen mu pobyt mimo diecézi. Pak až do května 1968 byl internován na různých místech, nakonec v Koclířově u Svitav. **Ka-**

Šimon Bárta

pitulním vikářem se na příkaz státních úřadů stal generální vikář **Josef Buchta**. Ten se však asi začátkem června 1953 neúspěšně pokusil o útěk za hranice. Byl při tom zraněn, pak byl v nemocnici, nějakou dobu ve vězení a v červnu 1955 byl propuštěn do litoměřické diecéze. Tam žil a působil až do své smrti v roce 2000.

9. června 1953 byl – opět na příkaz státních úřadů – zvolen **kapitulním vikářem kanovník Antonín Titman**. Ten stál v čele diecéze přesně 15 let. Byla to ponurá doba komunistické totality. Další kněží byli zatýkáni a vězněni. Když se po odpýkání trestu nebo na amnestii vraceli, skoro žádný se nemohl vrátit do duchovní správy.

Léta ubíhala a od poloviny 60. let nastávalo určité uvolnění. Někteří kněží se pak mohli vrátit do duchovní správy a někteří bohoslovci z roku 1950 mohli dokončit studium na teologické fakultě v Litoměřicích. V té době probíhal **Druhý vatikánský koncil**, který však bylo možno sledovat jen v zahraničním rozhlasu a v rakouské nebo německé televizi. A pak přišel rok 1968, rok Pražského jara. Nastalo uvolnění i v poměru státu k církvi. V neděli 24. března se v kostelích podepisovaly listiny s požadavky věřících k vedení státu. A 23. května **biskup Josef Hlouch** dostal zpět státní souhlas k tomu, aby se mohl znovu ujmout vedení své diecéze. **Vrátil se do Českých Budějovic v neděli 9. června** na svátek Nejsvětější Trojice. V katedrále byla mše sv. a slavnostní uvítání, na které se sjelo velké množství lidí. Za dva týdny potom biskup Josef Hlouch vysvětil na kněze Miloslava Vlka, pozdějšího budějovického biskupa, pražského arcibiskupa a kardinála. Všechno se zdárně rozvíjelo, ale přišel 21. srpen 1968 a s ním

Josef Antonín Hůlka

Pokračování na 6. straně.

Josef Hlouch

Pokračování z 5. strany.

sovětská okupace. I když z počátku k velkému zhoršení nedošlo, bylo jasné, že je to konec nadějí. Přece jen ale něco zůstalo. Skoro všichni kněží se mohli vrátit do duchovní správy a několik bohoslovců, kteří ještě byli svobodní, mohlo dokončit studium. V roce 1970 se všechno začalo měnit k horšímu, začala tzv. **normalizace**. Biskup pak musel překládat kněze podle vůle krajského církevního tajemníka. Přece jen ale něco zůstalo: nikdo z kněží nebyl uvězněn a státní souhlas odebírali jen opravdu výjimečně. Ještě se stačil v letech **1969-71 opravit vnitřek katedrály**. Liturgický prostor se upravil podle Druhého vatikánského koncilu a pod podlahu se zavedlo teplovodní potrubí, které však státní úřady dovolily zapnout až na podzim 1972.

Nátlak ze strany státu se stupňoval, krajský církevní tajemník často navštěvoval biskupa Hloucha a psychicky ho týral, a ten tím hodně trpěl. Na podzim roku 1971 dostal srdeční infarkt. Z toho se ještě zotavil, ovšem **v sobotu 10. června 1972** přišel další infarkt, který znamenal okamžitou smrt. Biskup byl pohřben v pátek 16. června na hřbitově sv. Otýlie. Přes velká omezení (např. nikdo si ten den nesměl v zaměstnání vízt dovolenou) bylo na pohřbu obrovské množství lidí. Po biskupově smrti byl v diecézi jediný kanovník – Miloslav Trdla, a tak neměl kdo zvolit kapitulního vikáře. Až 7. července 1972 jediný sídelní biskup v Čechách Štěpán Trochta v Litoměřicích **jmenoval kapitulním vikářem právě kanovníka Milošlava Trdla**. Jiný by nedostal státní souhlas. Kapitulní vikář se snažil řídit diecézi dobře. I když mu bylo teprve 60 let, byl vážně nemocen (srdce, cévy, cukrovka) a v pondělí 7. ledna 1974 zemřel. Mezitím už byli jme-

nováni tři noví kanovníci, kteří 9. ledna 1974 zvolili **novým kapitulním vikářem** kanovníka a administrátora u sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích **Josefa Kavaleho**. Byl to vždycky moudrý a rozvážný muž, a tak tato volba byla pro diecézi doslova požehnáním. Státní úřady zbytečně nedráždil, ale v podstatných věcech jim nikdy neustoupil. Ke kněžím se choval opravdu otcovsky a s každým jednal velmi moudře. Všechny diecéze nám ho jako kapitulního vikáře záviděly.

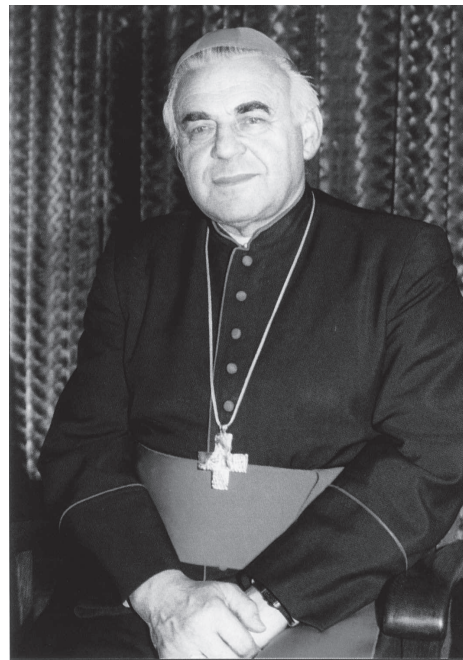
V neděli 19. června 1977 bylo v Římě **svatořečení** prachatického rodáka **Jana Nepomuka Neumanna**. Z diecéze tam mohlo jet několik kněží v čele s kapitulním vikářem. V souvislosti s tím navštívil České Budějovice 28. září 1977 filadelfský arcibiskup kardinál John Krol. V roce 1981 mohl být poprvé od roku 1948 vydán tištěný **diecézní katalog**. (V letech 1973 a 1977 byly vydány stručné katalogy cyklostylované.) 23. února 1983 se na celodiecézním shromáždění kněží a mši sv. v katedrále oslavilo 100. výročí úmrtí J. V. Jirsíka.

2. srpna toho roku navštívil České Budějovice poprvé linecký biskup Maximilián Aichern. A od 27. listopadu začal platit nový Kodex kanonického práva, podle kterého v době sedisvakance neřídí diecézi kapitulní vikář, ale administrátor diecéze. Ovšem na všech dopisech státním úřadům se musel Josef Kavale podepisovat jako kapitulní vikář, jinak mu neodpověděly s odůvodněním, že nový kodex s nimi nikdo nekonzultoval a tudíž ho neuznávají.

Na rok 1985 připadlo **200. výročí založení diecéze**. V té době se to nijak okázale slavit nemohlo, jen se to připomnělo. Církevní historik prof. ThDr. Jaroslav Kadlec z Horní

Josef Kavale

Miloslav Vlk

Cerekve už měl k tisku připravenou knihu o dějinách diecéze. Vyjít to nesmělo, krajský církevní tajemník dal souhlas aspoň k tomu, aby se tyto dějiny diecéze na pokračování uveřejňovaly v diecézním oběžníku. Bylo samozřejmě, že jsme jich namnožili mnohem víc a známým lidem jsme to dávali.

V roce 1988 už bylo vidět, že se poměry mění. Kardinál Tomášek vyhlásil Desetiletí duchovní obnovy národa. V republice bylo jmenováno několik nových biskupů, což pokračovalo i v roce 1989.

Na neděli 12. listopadu 1989 bylo stanoveno **svatořečení blahoslavené Anežky České**. Bylo povoleno, že mohou jet do Říma i poutníci od nás. Napřed se mělo jet jen vlakem, pak byla dovolena i cesta autobusy, takže tam jelo hodně lidí i z naší diecéze. Po návratu z Říma už šly události rychle za sebou.

17. listopadu demonstrace studentů na Národní třídě v Praze, pak další manifestace a stávky a konec komunistické totality. Ten přinesl i svobodu pro církev.

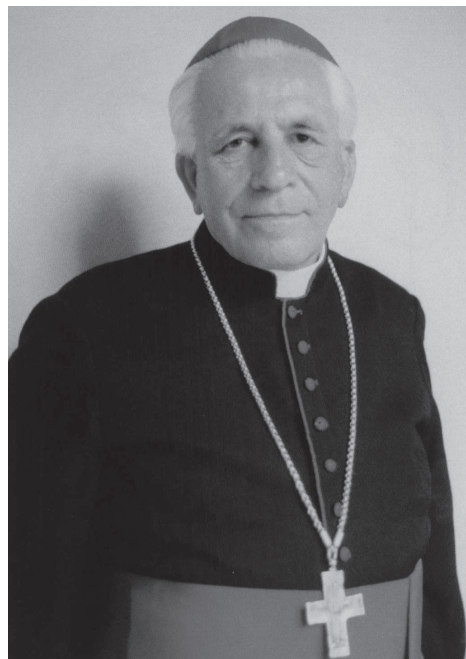
Před Vánocemi 1989 bylo i do Českých Budějovic poprvé přivezeno **Betlémské světlo** z Lince.

V roce 1990 už všechno šlo rychle dopředu. V lednu byli zrušeni okresní i krajští církevní tajemníci, sekretariát pro věci církevní na ministerstvu kultury a byl změněn zákon, kterým byl dosud uzákoněn státní dozor nad církví.

Šlo především o **obsazení prázdných biskupských stolic**. Z Vatikánu přijeli diplomaté, kteří to tu měli dohodnout. Do Českých Budějovic přijeli v pondělí 22. ledna Mons. Laštovica a Mons. John Bukovský, na podvečer si svolali na biskupství skupinu kněží, kde se jednalo o novém biskupovi. Výsledek přišel brzy. Už 14. února byl novým budějovickým **biskupem jmenován**

Miloslav Vlk, který předtím několik měsíců byl farářem v Čachrově na Klatovsku. Současně byli jmenováni noví biskupové v Brně, Banské Bystrici, Rožňavě a v Košicích. V diecézi byla tato zpráva přijata s radostí. Nově jmenovaný biskup pak ještě v únoru přijel do Budějovic a dohodlo se, že **biskupské svěcení bude v katedrále v sobotu 31. března**, což se také stalo. Hlavním světitelům byl pražský světitel biskup Antonín Liška, spolusvětiteli byli biskupové sousedních rakouských a německých diecézí. Tím dnem se nový biskup ujal řízení diecéze a **generálním vikářem jmenoval Václava Dvořáka**, kněze naší diecéze, který po propuštění z vězení v roce 1960 pracoval v civilním zaměstnání v Praze a několik posledních let tam působil jako výpomocný duchovní.

Církevní život v diecézi se začal po všech

Antonín Liška

stránkách rozvíjet podle usnesení Druhého vatikánského koncilu. V sobotu 14. července biskup vysvětil první dva **trvalé jáhny**, v listopadu pak další. Dne 5. července byla zřízena **nová farnost v Českých Budějovicích-Čtyřech Dvorech** a její správou byli pověřeni salesiáni. V září vyšlo první číslo **diecézního časopisu Setkání**. Také v září byla ustanovena Diecézní rada laiků, 25. října pak **Kněžská rada**. Do klášterů se postupně podle možností vraceli řeholníci. 23. října bylo zřízeno **Biskupské gymnázium**, které právě teď slaví 20. výročí založení (v roce 1991 dostalo jméno Gymnázium Jana Nepomuka Neumanna).

Ještě je nutno se zmínit o velké **pouti naší diecéze do Mariazell** v Rakousku v neděli 20. května 1990, kam přijelo značné množství našich věřících.

Byla zřízena také **Diecézní charita**, jejíž první ředitelkou se stala paní Helena Fabe-

rová, dosavadní ekonomka biskupství. Biskup Miloslav Vlk však tady dlouho nepobyl. 27. března 1991 byl **jmenován arcibiskupem pražským**. S naší diecézí se rozloučil v katedrále v sobotu 18. května a 1. června se ujal pražské arcidiecéze. Administrátorem naší diecéze byl 3. června zvolen generální vikář Václav Dvořák.

Čekalo se, kdo bude našim novým biskupem. 28. srpna jím byl jmenován **Mons. Antonín Liška, CSsR**, pomocný biskup pražský, rodák z Bchumilic u Vimperka. Diecéze se ujal v sobotu 9. listopadu.

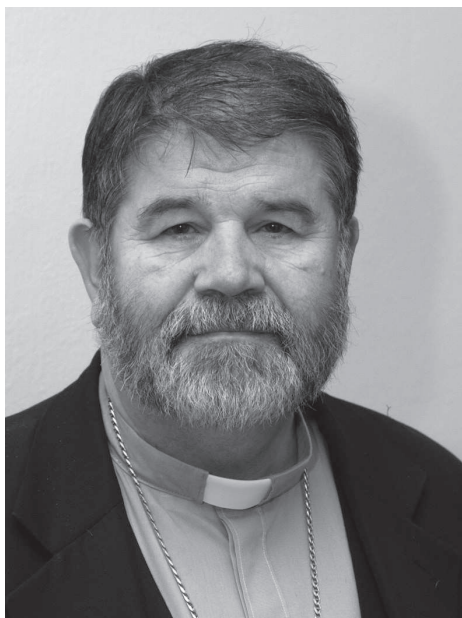
V budově kněžského semináře byla **zřízena teologická fakulta**, která byla 8. 11. 1991 přijata do svazku Jihočeské univerzity, což potvrdil diecézní biskup 31. 12. 1991.

31. května 1993 byla **zřízena plzeňská diecéze** a v souvislosti s tím byly upraveny i hranice mezi naší a královéhradeckou diecézí diecézí a pražskou arcidiecézí. Tím vším naší diecézí ubylo asi 90 farností.

Ve velkých městech bylo třeba **zřizovat nové farnosti**. Tak ke konci roku 1995 vznikla farnost Tábor-Klokoty a České Budějovice-Suché Vrbné. Od 1. 1. 2000 pak ještě farnost Sezimovo Ústí, takže naše diecéze má teď 361 farností.

Se získáváním svobody bylo všechno lepší, ovšem přibýlo i hodně starostí a práce. Bylo třeba **opravit hodně kostelů**. Problémem byly kostely v pohraničí, některé už hrozily zřícením. Tyto problémy se řešily případ od případu.

Biskup Antonín Liška už byl dost nemocen, a tak 23. února 2001 byl jmenován do Českých Budějovic **biskup-koadjutor** (s právem nástupnictví) **Mons. Jiří Paďour, OFMCap.**, pomocný biskup pražský. Svěho úřadu se ujal v sobotu 31. března. V dalším roce, přesně 25. září 2002, papež přijal demisi biskupa Antonína Lišky a tím se bis-

Jiří Paďour

Pavel Posád

kup Jiří Paďour stal 12. českobudějovickým diecézním biskupem. Slavnostní předání berly se konalo v katedrále v sobotu 9. listopadu. Generálním vikářem se 1. 1. 2003 stal P. Jan Baxant z Prahy.

Zdravotní stav biskupa Antonína Lišky se stále zhoršoval, až ve středu 15. října 2003 tento **11. českobudějovický biskup zemřel**. Pohřben byl 23. října mezi své spolubratry redemptoristy na hřbitově sv. Otýlie v Českých Budějovicích. Pohřbu se zúčastnilo 18 biskupů, 185 kněží a asi 2000 ostatních.

Na svátek biskupů Timoteje a Tita, 26. 1. 2008, jmenoval papež **pomocným biskupem českobudějovickým Mons. Pavla Posáda**, dosavadního diecézního biskupa litoměřického. Ten se ujal svého nového úřadu v sobotu 8. března 2008.

Generální vikář **Jan Baxant** byl 4. října jmenován novým diecézním **biskupem litoměřickým**. Novým **generálním vikářem se stal** dosavadní administrátor českobudějovického děkanství **Adolf Pintíř**.

To bylo ohlédnutí zpět na uplynulých 225 let českobudějovické diecéze. Je jistě třeba podívat se i dopředu. Představitelé diecéze jistě mají hodně starostí: rostoucí nedostatek kněží, všeobecná sekularizace společnosti... Řeklo by se: je to smutný pohled. Ale jako křesťané máme právo a povinnost dívat se dopředu s nadějí a s radostí. Už mnohokrát v dějinách byla situace podobná a všechno se zase zlepšilo. Do budoucna si tedy jistě můžeme přát, aby ta příslovečná jihočeská zádumčivost, ale také stálost, pevnost s vytrvalostí s pomocí Boží překonala všechny současné problémy a budějovická diecéze aby se zase dočkala plného rozkvětu, jako tomu bylo po době josefinismu a po první i druhé světové válce.

Václav Kulhánek

Jáhenské svěcení

V sobotu 4. září 2010 při mši sv. v 10 hod. v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše přijali jáhenské svěcení z rukou diecézního biskupa Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. tři bohoslovci naší diecéze (zleva): Mgr. Vojtěch Vágai z farnosti Větrník, Mgr. Tomas van Zavrel z farnosti Lomec a Mgr. Jan Mikeš z farnosti Čkyně.

-r-

20 let Biskupského gymnázia

Ve čtvrtek 2. září 2010 se v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích konala slavnostní bohoslužba k 20. výročí založení českobudějovického Biskupského gymnázia. Jako čestný host a hlavní celebrant byl uvítán kard. Miloslav Vlk, někdejší českobudějovický biskup, za jehož působení bylo gymnázium založeno.

Po mši sv. se kard. Vlk a oba českobudějovičtí biskupové setkali se zástupci školy a veřejnosti v prostorách gymnázia.

-r-

Setkání varhaníků, sbormistrů, kostelníků, akolytů a lektorů s biskupem

„Milí varhaníci, sbormistři, kostelníci, akolyté, lektori a ostatní pomocníci ve farnostech! I letos vás všechny osobně zvu na setkání do Českých Budějovic, které bude zahájeno v sobotu **16. 10. 2010 v 9.30** mši sv. v českobudějovické katedrále. Pak se rozdělíme do čtyř skupin podle zaměření (varhaníci, lektori, akolyté a kostelníci) a budeme si vyměňovat své zkušenosti a sdílet radosti i bolesti naší služby. Předpokládáný konec bude po obědě.

Těším se na setkání s vámi.“

*Mons. Jiří Paďour, OFMCap.
biskup českobudějovický*

Římskokatolická farnost Římov

slaví v neděli

3. října 2010

MARIÁNSKÉ MODLENÍ V AMBITECH ŘÍMOVSKÉ LORETY

a zve na tuto zpívanou

POUŤ RODIN,

konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, jinochy i dívky, snoubence, manžele, rodiče, děti i prarodiče, a všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské.

8.30 hod. mše sv.

v kostele Svatého Ducha

9.15-12.00 mariánské modlení

v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů.

Bližší informace na tel. čísle 387 987 244,

mobil 723 064 946,

e-mail: farnostrimov@centrum.cz,

www.rimov.eu

Farářům s úsměvem

Italský katolický deník AVVENIRE z 31. 7. 2010 přinesl tuhle vtípnou, dalo by se říci i - moudrou perlu. Uvádí ji dopis dona Alberta Tomasiniho z Verolanuova (diecéze Brescia): Drahý řediteli, dostala se mi do rukou tahle úsměvná úvaha o knězi, kterou vám posílám. Využívám toho, abych pozdravil všechny své spolubratry a formuloval pozdravy zvláště těm, kteří začínají apoštolát v nových farnostech.

Farář chybuje vždycky...

Má-li farář srdečnou tvář, „je to naivka“. Je-li zamyšlený, „je to věčný nespokojenec“.

Je-li krásný: „Proč se neoženil?“ Je-li nevzhledný: „Nikdo ho nechtěl!“

Zajde-li do hospody: „Je to pijan!“ Je-li stále doma: „Je to přezíravý asketa.“

Chodí-li v civilních šatech: „Je to takový floustek!“ Nosí-li talár: „Hrozný konzervativce!“

Mluví-li s bohatými lidmi: „Odporný kapitalista.“ Je-li s chudými: „Zavilý komunista.“

Je-li tlustý: „Ten si jen dopřává.“ Je-li hubený: „Taková držgrešle!“

Cituje-li často koncil: „Je to pokrokář.“ Mluví-li o katechismu: „Takový tridentinec.“

Mluví-li při kázání déle než 10 minut: „Je to mluvka.“ Má-li krátká kázání: „Nemá co říct.“

Když při kázání pozvedne hlas: „Křičí a rozčiluje se na všechny!“ Mluví-li normálním tónem: „Ničemu nerozumí!“

Má-li vlastní auto: „Je to hrozný světák!“ Nemá-li auto: „Nejde s dobou!“

Navštěvuje-li farníky: „Jen se toulá po domech a strká nos do cizích věcí!“

Zůstává-li na faře: „Udržuje odstup a nikdy ne navštíví své farníky.“

Žádá-li o příspěvky (ofěry): „Je chtivý peněz.“ Neorganizuje-li slavnosti: „Farnost je mrtvá.“

Zpovídá-li kajčníky dlouho: „Dává pohoršení“ nebo „Nemůže najít konec.“ Je-li při zpovídání chvatný: „Nenaslouchá kajčníkům.“

Začíná-li mši svatou přesně: „Hodinky mu jdou napřed.“ Když se trochu zpozdí: „Okrádá všechny o čas!“

Dá-li opravit kostel: „Jen mrhá peníze“, když to neudělá: „Nechává jen všechno upadat.“

Když promluví s nějakou ženou, hned se myslí na milostný vztah mezi nimi. Když má rád lidi: „To jen proto, že je nezná...“

Když je mladý: „Nemá žádné zkušenosti“. Je-li starý: „Už je na čase, aby šel do penze...“

Nemáte chuť pokračovat?

*P. Josef Koláček, SJ,
česká sekce Radia Vatikan*

Tímto bychom opožděně chtěli **P. ThDr. Josefu Koláčkoví, SJ**, blahopřát k udělení pamětní medaile ČBK za dlouholeté působení v České sekci Radia Vatikan i za literární a publicistickou činnost, kterou obdržel při letošních oslavách sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě.

Na místě Božího domu Pietní úprava posvátného areálu v Novém Světě

Obec Borová Lada (Ferchenhaid) na Prachaticku pokračovala letos v záslužných stavebních akcích, které znamenají obnovu duchovních hodnot a dějinné paměti v jejím obvodu. Po znovuvybudování kaple sv. Anny a křížové cesty v Borových Ladech v roce 2006 a rekonstrukci někdejšího hřbitova v Novém Světě (Neugebäu) roku 2008 přikročila v roce letošním k odkrytí základů někdejšího kostela sv. Martina a k pietní úpravě jeho areálu v osadě Nový Svět. Kostel sv. Martina z let 1796-1797, který po odsunu původních německých obyvatel zchátral, byl z rozhodnutí státní správy v roce 1976 zbořen.

Rekonstrukce kostelního areálu probíhala v červnu až srpnu 2010, a to podle projektu ing. arch. Viktora Fehrera z Prahy. Investorem akce byla obec Borová Lada, jež k tomu získala prostředky z Dispozičního fondu Programu Cíl 3, Přeshraniční spolupráce Česká republika - Svobodný stát Bavorsko, a z darů vysídlených německých krajanů. Dodavatelskými firmami byly Lesostavby Třeboň a. s., Stavební správa Vimperk, Průmysl kamene a. s., Příbram provoz Slatina; na uměleckém ztvárnění prostoru se podílela výtvarnice Vladěna Tesařová z Dobré Vody u Hartmanic. Odbornou a organizační pomoc celé akci poskytla Správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti ve Vimperku; koordinátorem byl ing. Josef Jiříčka.

Základy kostela, zvýšené o nízkou nástavbu, vymezují jeho areál a na místě někdejšího hlavního oltáře byl vztyčen kamenný oblouk se skleněným reliéfem postavy sv. Martina a latinským nápisem: „Sancte Martine, ora pro nobis.“ (Svatý Martine, oroduj za nás.) Světčův reliéf vytvořila Vladěna Tesařová. V prostoru kostela byly umístěny dvě kamenné lavice, které mají symbolicky připomínat někdejší účastníky bohoslužeb.

V sobotu 14. srpna se konalo slavnostní svěcení pietně upraveného areálu bývalého kostela. Za početné účasti poutníků z Německa - včetně sudetoněmeckých krajanů - a z Čech posvátný prostor vysvětil P. Michal Pulec, administrátor vimperského děkanství, za asistence jáhna Jaroslava Filipa. S projevy vystoupili: ing. Jana Hrazánková, starostka Borových Lad, Emil

Siegert za sudetoněmecké krajany a P. Michal Pulec. Všechny projevy vyzněly v politování nad někdejším zbořením kostela a tragickým vyústěním česko-německých vztahů v minulosti, v proklamaci vzájemného usmíření a v poděkování za důstojnou úpravu kostelního areálu. Projevy oboustranně tlumočil mgr. Josef Štemberk z Prachatic. Z významných hostů byli na slavnosti dále přítomni: Vladěna Tesařová, Maria Siegert, představitelka německých rodáků z Nového Světa, Alfred Schraml, starosta Philippsreutu, bavorského partnera projektu, a Rudolf Paulik, představitel odsunutých krajanů z Prachatic. Součástí obřadu byla i společná modlitba - česky a německy - Otčenáše a závěrečné požehnání, jež přítomným udělil P. Michal Pulec.

K důstojnému průběhu slavnosti přispěl - vedle duchovních a řečníků - i vimperský chrámový sbor se svým dirigentem Milanem Ernestem. Sbor za doprovodu přenosných varhan přednesl krásné duchovní skladby Orlanda di Lassa, Antona Brucknera, Adama Václava Michny z Otradovic a Wolfganga Amadea Mozarta. Pietní úprava posvátného areálu v Novém Světě a jeho slavnostní vysvěcení přesáhly svým významem obec Borová Lada a okres Prachatic. Staly se dalším milníkem na nelehké cestě tolik potřebného vzájemného dorozumění a smíření mezi Čechy a Němci, zejména pak mezi Čechy a sudetskými Němci. Upřímně Zaplať Pán Bůh náleží všem, kteří se zasloužili o obnovu posvátného areálu a o důstojný průběh slavnosti.

Jan Podlešák

Foto Josef Jiříčka

UMĚLECKÁ DÍLA Z ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZE V EXPOZICÍCH

Model zlatokorunského oltáře z Chýnova

V této části seriálu přeskochíme ze středověku do doby barokní a seznámíme se s jedním ze zajímavých projevů této epochy, totiž s tzv. modellem hlavního oltáře klášterního kostela Nanebevzetí Panny Marie ve Zlaté Koruně. Třebaže bylo toto umělecké dílo významného českého sochaře Jakuba Eberleho původně určeno pro klášter ve Zlaté Koruně, od konce 18. století, díky josefínským zásahům do církevního života, patří farnosti Chýnov na Táborsku.

Tvorba skic a modelů architektury a výtvarnými umělci je nezbytnou součástí jejich činnosti. Před zhotovením finálního díla si umělci nutně musí nejprve důkladně rozmyslet, jak budou dílo koncipovat. Zpravidla začínají tvořit nejprve kresby a skici, vyjadřující základní představu formy, jakou hodlají dílu dát. V případě sochařských děl se takovým skicám říká bozzetta (z italského abbozzo = skica), které jsou doloženy již v době antiky. Jsou to především osobní pomůcky umělce, které zachycují myšlenky a představy, načrtnuté jen ve zběžné, nepropracované formě např. z hlíny, vosku, štuku, dřeva nebo jiného materiálu. Naproti tomu tzv. **modelletta** (z italského modello = vzor) jsou výtvarky propracované, usilující o úplný celkový dojem. Umělec měl již jasnou představu o tom, jak by mělo dílo vypadat v konečné podobě. Zhotovil model pro investora na ukázkou a usiloval přitom o co největší názornost. Modelletta neměla sloužit umělci, ale měla mluvit především k laikovi, potencionálnímu zákazníkovi, kterého bylo třeba získat. A tak v případě návrhů barokních oltářů je takový model detailně propracován včetně miniaturní architektury, sošek a ozdob s polychromií, zlacením i mramorováním. Sám se stává uměleckým dílem, ceněným sběrateli. Modelletta byla zhotovována např. i pro pomníky a sousoší, jedním z nejznámějších je Hiernleho model mariánského sloupu pro Kladno (1741) v Uměleckém průmyslovém muzeu v Praze.

V českém prostředí se dochovalo kromě zlatokorunského oltáře několik takových modellett, např. pro oltáře v Doksaněch (Národní galerie v Praze), v Hradci Králové (Muzeum východních Čech v Hradci Králové), Havlíčkově Brodě (Muzeum Vysočiny Havlíčkův Brod), Lounech (Národní muzeum v Praze) či v Opavě (Slezské muzeum v Opavě) a dalších lokalitách. Již-

ní Čechy jsou v této kolekci zastoupeny právě modelem zlatokorunského oltáře, který je dnes zapůjčen v Národní galerii v Praze a vystaven ve stálé expozici „Baroko v Čechách“.

Zlatokorunský model z Chýnova, dílo Jakuba Eberleho z doby před rokem 1772, je zasazen v prosklené půlkruhově zakončené skříňce, vysoké 127 x 67 cm. Čelní rám skříňky, zhotovený ze dřeva jehličnatého stromu (smrku?), zdobí vyřezávané zlacené ornamenty. Samotný oltář je vysoký 116 cm, bíle štafírované figurky světců jsou vysoké cca 12 - 13 cm. Vše je vyřezáno z lipového dřeva, zlaceno a polychromováno; ústřední obrázek Nanebevzetí Panny Marie je malován olejem na pocínovaném železném plechu. Portálový oltář s kanelovanými sloupy má ve spodní části mohutný zlacený tabernákl se svatostánkem, figurálně zdobeným dvěma malými andilkami a dvěma anděly, v nástavci je drobný obraz sv. Josefa (olej na papíře). Základna oltáře je osazena šesti sochami, čtyři církevních otců a níže na samostatných soklech dvou světců benediktinské řehole: sv. Benedikta a cisterciáka sv. Bernarda; o něco výše na římsce retabula jsou umístěny sochy čtyř církevních otců: zleva sv. Augustina, sv. Řehoře, sv. Silvestra (?), sv. Ambrože (?).¹ Ústřední část vyplňuje plocha obrazu Nanebevzetí Panny Marie. Nástavec nad římsou je bohatě členěn a zdoben postavami andělů a andilek, oslavujících jméno Panny Marie, které je znázorněno mariogramem v paprscích. Pozadí klenby presbytáře, v němž se oltář nachází, zdobí vegetabilní zelené a červené ornamenty na bílé ploše.

Porovnáním s realizovaným hlavním oltářem v klášterním kostele ve Zlaté Koruně lze zjistit, že nedošlo k výrazným odchylkám od původního záměru. Veliký pozdně barokní obraz Nanebevzetí Panny Marie v kostele, malovaný snad Lukášem Plankem², byl nahrazen po poškození bouří roku 1848 plátnem od schwarzenberského dvorního malíře, původem Francouze, Charlese Louise Philippota z roku 1854³. Místo menšího obrazu sv. Josefa je ve vrcholku tabernáklu motiv Ježíše Krista eucharistického, symbolizovaný písmeny IHS.

Dataci modelletta umožňuje latinský nápis na zadní straně menzy realizovaného oltáře ve Zlaté Koruně, který je zároveň chronogramem: *goDeFrIDVs De LoCI professIs antIstes posVIt ornaVIt perfeCit*. Součet velkých písmen číslic dává letopočet 1772 a jméno Godefridus odkazuje na velkého opata **Bohumíra Bylanského** (1724-1788)⁴, který se zasloužil o barokní výzdobu chrámu. Vystavěl po stranách presbytáře kaple Panny Marie a sv. Josefa, při stěnách presbytáře dal postavit dva monumentální kenotafy z umělého mramoru a štuku, první patří zakladateli kláštera Přemyslu Otakaru II. a druhý donátorovi Bavoru z Bavorova. Autorem byl jeden z nejvýznamnějších českých pozdně barokních sochařů **Jakub Eberle** z Maštova (1718-1776),

známý především svou tvorbou na českém severozápadě (pro kostely v Karlových Varech, Sokolově, Lokti, Kynšperku, Doupově aj.). Pro jeho italský studijní pobyt byl přezdíván „Il Romano“ (Říman). Oltář a kenotafy ve Zlaté Koruně jsou jeho posledním známým dílem (1772). Tomuto sochaři, zmiňovanému již roku 1815 v Dlabaczově lexikonu umělců⁵, se nejnověji podrobně věnovala Kateřina Círglová v článku, otištěném roku 1999 v časopise Umění⁶. Autorka tu však samotný model z Chýnova nezmiňuje. Model byl znám dávno předtím⁷ a ve své zásadní práci „Sochařství baroku v Čechách“ jej do kontextu zařadil historik umění Oldřich J. Blažiček⁸. Do Chýnova u Tábora se dostalo modelletto zlatokorunského oltáře se zmíněným opatem Bohumírem Bylanským. Poté, co byl roku 1785 dle nařízení císaře Josefa II. cisterciácký klášter ve Zlaté Koruně zrušen, našel jeho poslední opat Bohumír Bylanský útočiště v Chýnově, kde mu kníže Jan Schwarzenberg nabídl útulek na zámku. Opat si s sebou ze Zlaté Koruny přivezl zařízení svého bytu a též zmíněný model, který se po jeho brzké smrti (údajně předčasně zemřel lítostí nad zrušením kláštera) dostal do farního kostela Nejsvětější Trojice. Naposledy zde byl umístěn na bočním oltáři sv. Anny. Roku 1998 nechala farnost modelletto restaurovat (odborný dohled Mgr. Dagmar Geršlová). Práce provedla ak. mal. Naďa Mašková (vlastní model) a pozlacačka J. Jirkovská v Praze (rám skříňky)⁹. Rokajového rámu, který byl sjednocen druhotnou polychromií s chýnovským oltářem, bylo vráceno původní zlacení. Vlastnímu modelu byla naopak ponechána druhotná polychromie z důvodu velké náročnosti snímání, došlo pouze k odstranění přemaleb u figurek.

Začátkem roku 1999 bylo dílo zapůjčeno Národní galerii v Praze, která měla zájem vystavit je ve stálé expozici v klášteře sv. Jiří. Ještě téhož roku odtud putoval model na výstavu barokní architektury do italského Turína¹⁰. Roku 2001 bylo dílo vystaveno na prestižní výstavě „Sláva barokní Čechie“ v Praze (vedle modelů oltářů z Hradce Králové, Havl. Brodu, Mnichova Hradiště)¹¹. A hned následujícího roku model zavítal na výstavu „Čas andělů a ďáblů“ v Paláci výtvarného umění ve francouzském Lille¹². Po přebudování expozic Národní galerie je dílo od roku

2008 umístěno v nově vybudované expozici „Baroko v Čechách“ ve Schwarzenberském paláci na Pražském hradě¹³.

Jiří Černý

Diecézní konzervátorské centrum

¹ Mareš F. – Sedláček J.: Soupis památek historických a uměleckých v pol. okresu Krumlovském, Praha 1918, s. 191. Identifikace postav pouze na základě ikonografie je problematická pro absenci osobních atributů. Oproti obvyklé sestavě čtyř církevních učitelů (z nichž pouze jeden byl papežem) tu nacházíme dvě postavy s papežskou tiarou. Jednoznačně lze určit pouze sv. Řehoře, který má u hlavy holubici Ducha svatého.

² Tamtéž, s. 192. Lukáš Plank (1734-1794) byl konvšem (laickým bratrem) zlatokorunského kláštera, který se věnoval malbě (např. též fresky ve Chvalšínách).

³ Tamtéž s. 192.

⁴ Poslední opat cisterciáckého kláštera ve Zlaté Koruně, opatem od roku 1755 až do zrušení kláštera r. 1788. Velká církevní osobnost, věnoval se teologii, vědě, školství, umění i hospodářství. Upravil mj. též sakristii, kapitulní síň, ambýt, refektář. R. 1774 založil školu, nechal postavit luthaus s konírny, hvězdárnu aj. Více viz Kadlec J.: Dějiny kláštera Svaté Koruny, České Budějovice 1949.

⁵ Dlabacz J. G.: Allgemeines historisches Künstler-Lexikon für Böhmen und zum theil auch für Mähren und Schlesien I., Praha 1815, s. 358-359.

⁶ Círklová K.: Jakub Eberle – sochař českého pozdního baroka, in Umění, 1999, roč. XLVII, č. 6, s. 472-493.

⁷ Pozn. 1.

⁸ Blažíček O.: Sochařství baroku v Čechách, Praha 1958, s. 261.

⁹ Mašková N.: Restaurátorská zpráva. Modelleto hl. oltáře ve Zlaté Koruně, Praha 1998; Jirkovská J.: Restaurátorská zpráva k zlaceným dvířkům ochranné skříňky modelu oltáře ze Zlaté Koruny, Praha 1998 (obě zprávy uloženy v archivu Nár. památkového ústavu, ú. o. p. v Českých Budějovicích).

¹⁰ Výstava a stejnojmenný katalog Millon H. (ed.): „The Triumph of the Baroque. Architectura in Europe 1600-1750“ Bompiani Milan 1999, s. 566 (č. kat. 526T).

¹¹ Vlnas V. (ed.): Sláva barokní Čechie. Umění, kultura a společnost 17. a 18. století, Praha 2001, s. 321 (katalog. heslo TH = Tomáš Hladík).

¹² Výstava s názvem „Čas andělů a d'áblů. Umění a civilizace 17. a 18. stol. v Čechách“ ve dnech 12.10.2002 - 5.1.2003.

¹³ Smlouva o výpůjčce ze dne 27. 11. 2007, č.j. 2873/2007 čb.

Národní pout' do Říma - listopad 2010

ČBK jménem svého předsedy a arcibiskupa pražského Mons. Dominika Duky, OP upřímně vyzývá věřící katolické křesťany v ČR, aby prostřednictvím svých diecézí a farností vykonali v listopadu 2010 národní pout' do Říma na poděkování Svatému otci Benediktu XVI. za jeho požehnanou pastorační návštěvu naší země, kterou uskutečnil na podzim loňského roku. Tuto pout' povedou biskupové jednotlivých diecézí – **českobudějovickou diecézí bude zastupovat Mons. Pavel Posád.**

SPOLEČNÝ PROGRAM:

úterý 9. 11.

- 12.00 – bazilika sv. Kříže v Jeruzalémě - ANDĚL PÁNĚ, přednáška, modlitba křížové cesty
- 15.00 – bazilika sv. Jana v Lateráně - SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ POUTI – mše sv. s českými a moravskými biskupy

středa 10. 11.

- 10.00 – Náměstí sv. Petra - GENERÁLNÍ AUDIENCE SV. OTCE BENEDIKTA XVI., při níž mu poděkujeme za pastorační návštěvu v ČR na podzim roku 2009 a vyjádříme mu svoji oddanost a podporu.

- 15.00 – bazilika sv. Petra ve Vatikánu - SPOLEČNÁ NÁRODNÍ BOHOSLUŽBA

čtvrtek 11. 11.

- 10.00 – bazilika St. Maria Maggiore - ZÁVĚR NÁRODNÍ POUTI - mše sv., modlitba sv. růžence

Přihlášky na pout' můžete adresovat:

P. Mgr. Pavel Dokládál, Biskupství královéhradecké, Poutní centrum, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, e-mail: poutnik@diecezezhk.cz, tel. 461 543 164 nebo prostřednictvím svých farností.

K 100. výročí narození prof. dr. Jaroslava Kadlece

Příští rok na jaře si připomeneme 100. výročí narození významného českého církevního historika **prof. ThDr. Jaroslava Kadlece**. Mons. J. Kadlec byl s budějovickou diecézí spjat jak svým životem, tak i důležitou částí svého díla. Rádi bychom při příležitosti jeho jubilea se podíleli na vydání publikace **Postila I.-V.** (přibližně 150 nedělních kázání proslovených v 70.-90. letech v Horní Cerekvi a ve Veselé).

Aby prodejní cena této knihy (asi 500 stran textu, 20 stran fotodokumentace) byla dostupná širší čtenářské veřejnosti, prosíme instituce, organizace, firmy, ale i jednotlivce o jakýkoliv finanční sponzorský dar.

KB Pelhřimov, č. ú. 6927-261/0100, v.s. 1911.

Děkují

prof. PhDr. Zdeňka Hledíková, CSc., FF UK Praha,
PhDr. Petr Mazanec, farnost Veselá

Římskokatolická duchovní správa v Římově

Vás srdečně zve na

PODZIMNÍ POUT' V ŘÍMOVĚ,
která se koná

v neděli 19. září 2010

ke svátku **Povýšení svatého Kříže**

PROGRAM POUTI:

Sobota 18. září:

Mše svatá v předvečer pouti v 18 hod.

Neděle 19. září:

Mše sv. v 7.15 a 9 hod.

v 11 hod. - slavná mše svatá

P. Alois Perníčka, děkan telčský

Svátostné požehnání a zakončení pouti:
14.30 hod.

*Během dopoledne příležitost
ke svaté zpovědi (svátosti smíření).*

Diecézní mariánské večeradlo

v Růženeckém kostele

v Českých Budějovicích

v sobotu 16. října 2010 ve 14 hod.

Program:

1. Modlitba svatého růžence
2. Modlitba za Svatého Otce
3. Svátostné požehnání
4. Čtení poselství a jeho výklad z knihy *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*
5. Zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie
6. Mše svatá. Hlavní celebrant
Mons. Pavel Posád, pomocný biskup

Předpokládáné ukončení v 16.30 hod

Srdečně Vás zvou modlitební skupiny mariánského kněžského hnutí z Č. Budějovic a okolí, a P. Viktor Frýdl – kněz spoludopovědný za MKH v českých diecézích.

Římskokatolická farnost

Tábor - Klokoty

a Obláti Panny Marie Neposkvrněné

Vás zvou na

1. SOBOTU NA KLOKOTECH

2. října 2010

Program:

- 15 hod. Klokotské hodinky
- 15.30 hod. tematická promluva
- 16.20 hod. výstav Nejsvětější svátosti růžence, svátost smíření v kostele
- 17 hod. mše svatá v Kostele Nanebevzetí P. Marie

Srdečně zveme na celý program nebo i na jakoukoliv jeho část.

Odešel opravdový „voják Kristův“...

Osmnáctého srpna v odpoledních hodinách zastihla mnohé obyvatele Českých Budějovic nesmírně bolestivá zpráva - Mgr. Josef Cepák, učitel českobudějovického Biskupského gymnázia, nešťastně zahynul při výstupu na Mont Blanc. Mnozí jsme nechtěli uvěřit v její pravdivost a doufali v omyl. Bohužel byla potvrzena. Tato tragická skutečnost se dotkla snad každého, kdo se s tímto mimořádným člověkem v průběhu svého života setkal. Stovky plápolajících svící, spousta živých květín, řada poděkování a modliteb, které doslova zaplavily vchod biskupského gymnázia, to jen zjevně dokládají.

Z Pepy vždy číselala neskonale pokora, skromnost, štedrost a upřímnost. Byl velice pracovitý, empatický, svědomitý, zodpovědný, přátelský a vtipný. Měl smysl pro spravedlnost a vše, co dělal, dělal v první řadě pro druhé – nikdy pro sebe. Byl vynikajícím učitelem. Kdo jsme měli možnost mu „dýchat na záda“, pochopili jsme, že nic z jeho velikého pedagogického umu bychom nemohli načerpat ani z knih, a ani z absolvování několika vysokých škol. V jeho hodinách totiž nebyl jen pohyb a hry, ale též lidskost, vstřícnost, morální zásady, křesťanské principy a moudrost autorů, které rád četl a během výuky citoval. Byl vzorem nejen pro studenty, ale také pro své kolegy a všude tam, kde se nacházel. V jeho konání mohl každý nepřehlédnutelně pozorovat opravdovost křesťanské víry, poněvadž za něj mluvily v první řadě skutky. Na některé z nás, kteří jsme někdy zažili silné zklamání právě mezi věřícími kvůli jejich amorálnímu chování či hravým gestům doprovázeným sladkými a plytkými slůvky, měl v takových chvílích vliv přímo psychoterapeutický. Veškerá činnost Pepy Cepáka byla též výchovná v tom, že jeho nadšení a nasazení s ní spojené, pokud zrovna nestráhalo ostatní, tak nutilo k zamyšlení. Jeho život byl natolik aktivní, že se zdálo, jakoby žil dva životy najednou, a nezdálo se, že se vyskytuje na několika místech současně.

Nepůsobil jen jako pedagog na půdě školy. Organizoval pro studenty, zaměstnance a přátele školy např. cyklozájezdy do Dánska, Francie, Holandska, Německa, Rakouska, Slovenska a jiných zemí. Za léta jeho činnosti uskutečnil pro studenty i dospělé nespočetné množství turistických výprav, výstupů na hory a vrchy doma

i v zahraničí. Trvale se zasazoval o budování nových cyklostezek v našem regionu, vylepšení kulturních a estetických podmínek města, byl výrazným ochráncem přírody, opakovaně se podílel na odstraňování volně pohozených odpadků po Českých Budějovicích a v jejich okolí, byl činný také jako akolyta zejména ve farnosti sv. Vojtěcha, navštěvoval pravidelně opuštěné, staré a nemocné lidi, usiloval o změnu některých zákonů týkajících se dopravy, spolupracoval s českobudějovickým biskupstvím na každoročních diecézních setkáních mládeže, vytvářel vzdělávací a volnočasové programy atd. Zní to až neuvěřitelně, ale řeč je stále o jednom člověku a vše výše zmíněné je jen holou skutečností. Není tudíž divu, že se nám tak hluboce a nesmazatelně vepsal do našich srdcí a že se pak člověk dosti těžko vyrovnává s odchodem takové výjimečné osobnosti. Proto je smrt pro nás v takovém okamžiku právem nepochopitelná, krutá a zraňující. Všechny spekulace a mnohá vyslovená „kdyby“ však žel Bohu naši trýzeň nakonec nezmenší a na bolest způsobenou ztrátou milované osoby nevyzrajeme. Náš žal snad aspoň trochu může umenšovat to, že Pepa zanechal po sobě dílo obrovského rozsahu, které má své pokračovatele, a tak zcela jistě nebude zašlapáno do zapomnění. Proto lze nade vší pochybnost říci, že fyzicky se sice vzdálil, ale duchovně mezi námi trvale přebývá!

Plody jeho práce nás nepřehlédnutelně upomínají na jeho hlubokou víru v Boha, která ho sílila a vedla po jeho náročné životní cestě. Pepa Cepák je skutečně výzvou pro smysluplné naplnění lidského života a ať chceme nebo nechceme, obrací se ke každému z nás. Mnohé bychom snad ještě měli zmínit, avšak jistojistě by tento výčet nebyl úplný. Rád bych se proto s ostatními podělil o milá a upřímná slova studentky Markéty Chmelové, absolventky BIGY, kterou Pepa také kdysi učil a již byl třídním učitelem: „*Nemůžu se zbavit úsměvných představ, že Cepi už v nebi vybudoval zlatou cyklostezku a čeká na nás u brány s tím svým: ahoj, ahoj!*“

A úplný závěr patří Tomu, v Němž je skrytá naděje, i když se právě zdá, že zármutek a truchlení mají navrch: „*Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyžby umřel, bude žít.*“ (Jan 11, 25)

Vlastimil Sekyrka (pedagog, České Budějovice)

Oslava 225. výročí založení diecéze

Dne 20. 9. 1785 bylo bulou Cunctis ubique papeže Pia VI. založeno českobudějovické biskupství.

Společnou modlitbou chceme poděkovat za letošní 225. výročí, které oslavíme mší svatou v českobudějovické katedrále téhož dne, **v pondělí 20. 9. 2010 v 17.00.**

Zveme duchovní správce a věřící, aby spolu s diecézním biskupem za toto výročí Bohu poděkovali.

Dopis diecézního ředitele Papežských misijních děl pro Českobudějovickou diecézi

Papežská misijní díla, která jsou výkonným nástrojem pro vytváření zázemí misijní činnosti církve, působí v různých částech světa a nejinak je tomu i v České republice. V některých diecézích již fungují aktivně a bezproblémově, jinde je ještě třeba jejich činnost trochu více podpořit. Rádi bychom i českobudějovickou diecézi více zapojili do spolupráce v šíření víry, pomoci misi-onářům a těm nejchudším z nejchudších.

Víme, že mnohé farnosti diecéze se již do misijní činnosti zapojují: konají se Misijní neděle, organizují se misijní jarmarky, vytváří se Mosty modlitby, existují misijní modlitební skupinky, jako je například Živý růženec. Zapojují se dokonce i děti – v rámci Misijní růže, Misijního klubka, Misijního koláče, malují pohledy, z jejichž prodeje výteček putuje na misie.

Tímto dopisem se obracím na všechny spolu-bratry v kněžské službě, na pastorační asistenty, katechety, na všechny osoby, jež se nějakým způsobem do misijní činnosti zapojují. Na začátku našeho působení v rámci Papežských misijních děl pro naši diecézi bychom se chtěli zorientovat v tom, jaké aktivity ve prospěch misii která farnost vyvíjí. Ale obracím se i na ty, kteří by se do této činnosti chtěli teprve zapojit, a zatím neví, jak na to. Prosím, dejte nám o sobě vědět! Budeme rádi za každý podnět a vaši zprávu!

Pokud máte zájem o pomoc při vytváření misijních skupinek ve farnosti, kontaktujte nás, rádi přijedeme a pomůžeme! Rádi bychom také navštívili vikariátní konference a setkání katechetů, kde bychom představili další projekty týkající se misijního působení v naší diecézi.

Loučím se s vámi s nadějí, že společnými silami v naší diecézi vybudujeme krásné misijní dílo, skrze které se bude do celého světa šířit radostná Boží zvěst a s ní i pomoc a útěcha těm, kteří ji nejvíce potřebují.

P. Marek Adamczuk OMI

Staroklokotská 1, 390 03 Tábor-Klokoty;

e-mail: marek.adamczuk@seznam.cz;

mobil: 736 680 784

Hana Koukalová, asistentka,

e-mail: hana.koukalova@seznam.cz;

mobil: 603 224 665

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Fotbalový zápas ministrantů a ministrantek

Ve dnech 12.-13. 8. 2010 se v německém Messerschmidmühle uskutečnilo setkání českých a německých ministrantů a ministrantek. Náplní tohoto setkání, kterého se zúčastnilo téměř 50 mladých, byl fotbalový zápas mezi přítomnými. Celé setkání proběhlo ve velmi přátelské atmosféře o čemž také nasvědčují postřehy ze setkání dvou účastnic – Magdaleny a Lucie Kusových (viz dále). Celá akce byla finančně podpořena Evropskou unií – Evropským fondem pro regionální rozvoj (Investice do Vaší budoucnosti). V poledne 12. 8. 2010 jsme všichni měli sraz na biskupství v Českých Budějovicích. Sešlo se nás 18 - 9 holek a 9 kluků (síly byly tedy vyrovnané). Počasí se začalo umoudřovat, a tak jsme byli všichni plni dobré nálady.

Kolem dvanácté jsme vyrazili 4 auty. Cíl naší cesty se skrýval na jedné louce obydlené dětským táborem blízko malé vesničky u hranic. Měli jsme proto strach, že budeme bloudit, ale místo jsme našli bez problému a na druhou hodinu jsme byli na místě.

Nejprve jsme postavili stany a vybalili se, pak nás čekalo pohoštění ve formě pizzy a teplé polévky. Část odpoledne jsme také strávili výrobou svých fotbalových dresů – bílá trička okrášlena fixami na textil.

Tábor Němců čítal kolem 30 dětí. My Češi jsme vytvořili 3 pětičlenná družstva s názvy Messeři, Enter a Nekonečno. Němci vytvořili 4 družstva. A nyní již mohl začít pořádný fotbalový turnaj, na který jsme se všichni velmi těšili. Nehráli jsme formou každý s každým, ale byli jsme rozděleni do dvou skupin a poté 3. místa společně bojovali o 6. a 5. místo, druhá místa o 4. a 3. místo a konečně 1. místa o 2. a 1. místo. Fotbal se hrál asi přes 2 hodiny, každý zápas trval 10 minut. Češi obsadili 1. místo (Messeři), 2. (Enter) a 4. místo (Nekonečno). I kdyby se mohlo zdát, že Češi byli lepší, nebyla tato místa vyhraná zadarmo. Štěstí hrálo též svou roli.

Po náročném turnaji se ti odvážnější šli osvěžit do místního potoka – opravdu studeného a poté občerstvit vynikající večeří (hot dog – pro některé pikador, pro další párek v rohlíku).

Všichni, kterým fotbal nestačil, mohli ještě po večeři až do setmění hrát dále, již ale na smíchaná dvě družstva, a to potom teprve byl opravdový fotbálek. Společně strávené odpoledne dokázalo překonat všechny ostychy i jazykovou bariéru mezi námi Čechy a Němci. Být takových dnů za sebou více, domnívám se, že vzniknou dlouhodobá přátelství.

Večer jsme znaveni odcházeli do svých stanů, neboť začalo pršet. V noci docházelo k opravdovým bitvám o vlajku místního tábora, kterou se snažili ukrást příbuzní a přátelé dětí přítomných na táboře. Vlajka však zůstala viset. Ráno jsme se nasnídali, sbalili a vyjeli domů s krásnými zážitky v srdci. Těšíme se na příští rok. Fotbalu zdar!

David Urban, Lucka a Magda Kusovy

Exercicie pro vysokoškoláky

Šestého až desátého srpna proběhly exercicie na Ktiši. Asi většině z účastníků (dohromady jich přijelo čtrnáct odvážlivců) nebylo známo, co si pod pojmem exercicie mají konkrétně představit. Proto se příjezdový večer nesl v duchu překvapivého poznání a vzájemného seznamování. P. Roman se zhostil vedení celého pětidenního programu a vysvětlil nám, že hlavním prostředkem bude ticho. Silentium trvalo od sobotního rána do pondělka a umožnilo nám eliminovat rušivé jevy takovým způsobem, abychom se mohli naplno věnovat Bohu. K rozjímání našeho vztahu s Pánem nám pomohl biblický text (rozmluva se samařskou ženou Jan 4, 1-42), který nám byl postupně dáváván v jednotlivých dnech exercicií. Již první večer jsme si vyslechli první promluvu, jejímž podkladem byl začátek rozebíraného textu. Měli jsme možnost popřemýšlet,

v jakých podmínkách a všednodennostech se teď právě nacházíme. A zároveň jsme byli povzbuzeni, že Ježíš nám rozumí, i on je cestou unaven a usedá u naší studny, je s námi přítomný.

Ranní modlitby probíhaly způsobem, že jsme si přečetli společně žalm a následovaly díky, chvály, prosby nad daným žalmem. Denní program pak dále obsahoval snídani s hudebním podkresem ve stylu klasiky (to abyste se necítili trapně, že i při stolování je ticho); pokračoval promluvou následovanou osobním prostorem přibližně s 45 minutami pro rozjímání tématu, obědem, tichou siestou, druhou promluvou, následné osobní rozjímání, třetí promluvou, následné rozjímání, reflexe (sdílení, co vás oslovilo, a jak zvládáte silentium), mše svatá, večere a posledním bodem dne byla adorace. Věřte mi, že na reflexi se vysloveně těšíte, uvědomíte si hodnotu mluveného slova každého účastníka a nasloucháte plnými doušky. I slova, která vy vypouštíte do světa, si pečlivě zvážte a taky si některá rozmyslete, protože jsou třeba zbytečná.

Na příběhu samařské ženy jsme si mohli uvědomit její postupné poznávání Ježíše Krista a jaký dopad má živé boží slovo do našeho života. Uvedu vám některé myšlenky, nad kterými jsme rozjímali. Kde vnímám, že Ježíš touží jako první „dej mi napít“. Jak to, že vůbec po nás takovou věc chce, jaká je naše představa, proč s námi chce mít Bůh něco

společného? Kdybychom my sami znali Boží možnosti, sami bychom požádali. Lidsky nazíráme na věc a říkáme „vždyť Ty ani to věd-ro nemáš“, ale uvědomme si, že právě Bohu můžeme přikládat vyřešení situací, tomu, který má moc záchrany, spásy. „Pane, dej mi té vody, abych už nemusela pro vodu“ tady se nám mívá představa o tom, co nám On nabízí, a s tím, co my chceme. Samařské ženě pak Ježíš odhaluje pravdu o ní samé, ukazuje jí, že těch pět mužů představuje falešná řešení. Někdy i my si něco kompenzujeme, zakrýváme pravdu, ale Ježíš nám pomůže ji odhalit a s Ním to zvládneme. Jak jsme v příběhu pokračovali dál, mohli jsme si poskládat momenty našeho života, v kterých nás Ježíš zachránil, a také se zamyslet nad tím, zda o těch momentech svědčíme druhým lidem.

V pondělí večer skončilo silentium, někteří hořce zaplakali a někteří byli rádi, že přežili krizi. A následovala večere v podobě opékání buřtů, při které bylo sdílení dojmů z celé akce. To už se pomalu blížil konec, ten definitivní byl následující den a byl završen mší svatou a obědem. Za všechny mohu říct, že věříme, že Ježíš Kristus je Spasitel každého člověka, víme to, ne proto, že o tom Roman celou dobu mluvil, ale proto, co nám Pán učinil, co nám dal s milostí zakusit, co jsme s Ním mohli prožít a prožíváme v každodenním životě.

Helena Strnadová

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Připravované akce pro mládež

15. 9. **Zahajovací mše svatá.** V 18.00 v klášteře na Piaristickém náměstí proběhne mše svatá na zahájení nového studentského roku.

17.-19. 9. **Kurz pro animátory** na DCŽM Ktiš

17.-19. 9. **Setkání mládeže ve Volyni** proběhne od pátku (17. září v 18.00 v kostele Všech svatých) do nedělního oběda.

S sebou: karimatku, spacák, přezůvky, Bibli, 200 Kč. **Přihlášky do 13. září** na: spolco.volyn@seznam.cz nebo 722 729 726.

24.-26. 9. **1. víkend kurzu Biblická škola** na DCŽM Ktiš, e-mail: dcm@bcb.cz

2.10. **Diecézní dětská pout' v Sušici**

8.-10. 10. **Pout' v Kájově.** Více na www.dcm.bcb.cz, e-mail: dcm@bcb.cz

8.-10. 10. **Škola partnerských vztahů** na Ktiši, e-mail: dcm@bcb.cz

22.-24. 10. **72 hodin bez kompromisu** – mezinárodní akce na DCŽM Ktiš, e-mail: dcm@bcb.cz

Bířmování pro středoškoláky v Českých Budějovicích. Vždy ve středu od 17.00 v klášteře na Piaristickém náměstí. Začínáme 13. října 2010. Přihlášky už nyní v kanceláři děkanství nebo na krik@centrum.cz

Česko-německé setkání rodin na Ktiši

Ve dnech 16. a 17. 10. 2010 se na DCŽM Ktiš uskuteční setkání, které je určeno pro rodiny s dětmi z České republiky a z Německa. V průběhu tohoto víkendu se účastníci podělí o to, jak každá z rodin slaví neděli, dále také jak probíhá oslava Vánoc a Velikonoc. Nad těmito tématy budeme diskutovat ve skupinkách - odděleně rodiče, mládež a děti. Díky tomu bude jedinečná příležitost pro seznámení se i se zvyky a způsoby, typickými pro tyto sváteční příležitosti u našich bavorských sousedů. Dále bude také k dispozici prostor pro individuální relaxaci (procházka, odpočinek), modlitbu Taize a v neposlední řadě možnost vzájemně se seznámit.

Ačkoliv se setkání zúčastní i německé rodiny, jazyková bariéra určitě nebude závažným problémem, neboť program bude připravený jak v české, tak i německé verzi. Toto setkání je pořádáno Diecézním centrem pro mládež, Diecézním centrem pro rodinu a Katechetickým střediskem Biskupství českobudějovického a finančně je podpořeno Evropskou unií – Evropským fondem pro regionální rozvoj (Investice do Vaší budoucnosti).

-du-

EnterCamp – setkání s Bohem nebo jen další sezónní zbožnost?

Ktiš je malebná vesnička v šumavském příhraničí, se vším co to obnáší. Velmi krásná a velmi odlehlá. Paní z pekárny proto zněla trochu zaskočeně, když jsme tam na předposlední srpnový týden začali objednávat desítky bochníků. „Skauský tábor?“ vyzvíдалa. „Ano“ odpověděl jsem suše, protože v tu chvíli bych si asi nedokázal v hlavě srovnat, jak podle pravdy pojmenovat setkání stovky mladých lidí, kteří se rozhodli věnovat jeden týden svého léta duchovním přednáškám, tvořivým dílnám, hrám a hlavně vytvořit společenství modlitby a chval.

Pokud se na podobné akce díváte skepticky, musím také přisvědčit, že jsem to dříve viděl stejně, než jsem si ovšem zkusil práci v kuchyni. Nejdřív jsem si myslel, že to bude hrůza. Práce v kuchyni byla náročná a nečekal bych, že mě to někam posune. Jenže když se nad tím zpětně zamyslím, velmi mě to duchovně obohatilo. Když jsem měl volný čas a nekrájel si zrovna prsty do omáčky, nebo nenakupoval ve městě, moc jsem si přál být Bohu ještě blíž. V kapli, na mši, na přednášce, kdekoli. Člověk zažívá Boží blízkost, naději a lásku - na jeden týden. Po návratu domů trvá

většinou krátce, než se vše vrátí do starých kolejí. A mimoto Bůh přece může dávat lidem svoji milost i v práci, ve škole nebo v rodině, tak proč ho hledat v šumavských hvozdech? Asi na tu otázku nemám odpověď, ale můžu jen říct, že jsem právě na EnterCampu více než kde jinde zažil, že Bůh opravdu koná.

František Janda

Režie žije

Kroměříž je opravdu krásné město. 15.-21. 8. se zde konalo Celostátní setkání animátorů. Kdo toto město vybíral, měl šťastnou ruku. Počasí nám přálo první dny až moc. Všude vedro, člověk se neměl kde zchladit. Nikdy by mě nenapadlo, že v těchto končinách strávím deset dní intenzivního zápalu. Zprvu se mi tam moc nechtělo, ale divadlo zvítězilo nad leností. Předprogram člověk ani nestíhal registrovat, protože toho bylo tolik, co jsme měli ještě v rámci režijní skupinky dopilovat. Nejkrásnější pocit ovšem je, když děláte něco, co má smysl a nebojíte se u toho odvázat. Ono totiž poskakovat celé dny na jevišti, vymýšlet vtipné glosy během půlhodiny a sehrát je na pódiu, není žádná legrace a díky Pánu se to opravdu povedlo. Zase mě posunul někým dál. Poslední závěrečný večer se mi vůbec vystupovat nechtělo. Bylo mi blbě a ještě k tomu jsme měli předvést náš „extra“ tanec na závěr. Tak jsem se jako obvykle pomodlila, ale v ten večer ještě tro-

chu jinak, s větší důvěrou, odevzdaností. Už mi totiž zbývalo jen pár minut do trapasu, který se mohl rychle odehrát. Jen jsem skočila na jeviště, ještě se to prohloubilo ... „Vždyť to děláš pro ty lidi, tak dělej něco, neboť jak mrtvola ...“, honilo se mi hlavou. Animátoři byli skvělí. Rychle se rozproudili a dalo se s nimi krásně spolupracovat a vytvářet veselou atmosféru. Tak když zhasla světla a zazněly první tóny našeho Happy songu, zahodila jsem všechny pocity trapasnosti a zmaru a opřela jsem se do tance hlava nehlava. A víte, jak to dopadlo? Ještě teď se směju a děkuju Pánu za to, že mě tam „vystrčil“ a nenechal mě se schovat nikam do kouta. On totiž ví, jak mě cvičit v pokoře. Diváci tančili, tleskali a byla to tak hezká atmosféra, že Bohu ze srdce děkuji. Neopustil mě, i když jsem si myslela, že tam se mnou není a dal mi pocítit svou přítomnost. Za to děkuji všem, kteří byli na Celostátním setkání animátorů a nebáli se odvázat pro Pána. Vendula Krůlová

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

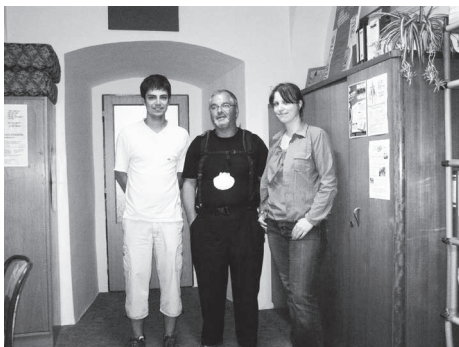
Poutník, jed a svatý Jakub

Poslední srpnový týden. Čtvrteční ráno bylo poněkud pochmurné. Na Centrum pro mládež dolehla letní únava. Oči se samy zavíraly a vzhled v kanceláři byl čím dál tím hustší. Myšlenky stály. „Zase někdo zvoní“, ozvalo se z druhé kolečkové židle. Honza se zvedl s myšlenkou, jak bude muset bezdomovce odvezt na vrátnici a jeho svaly v obličejí rezignovaně povolily.

„Proč zrovna kredenc?“ Honilo se mi hlavou, když Honza vstoupil do dveří a nepřišel sám. Ve dveřích stál jemně korpulentní muž. Pot mu pomalu tekla po tváři a kdyby neměl tak husté obočí, tekla by mu i pod brýlemi. „Dobry de...“, nedořekla jsem, když se z úst zmoženého cizince ozvala slova mně tak překvapivě blízka. Probrala jsem se a zvolala s úsměvem: „Griß Gott! Nemmen Sie ein Platz!“ Muž se posadil a na hrudi se běhal obrovská mušle.

Konvice dovařila a do místnosti se vkradla vůně kávy. Nemohla jsem přestat myslet na tu kredenc. Proč byla na zámku tak důležitá? Gerhard důvěřivě přivoněl a už asi potřetí pronesl: „Perfekt Servis, perfekt Servis.“ Trochu jsme se s Honzou začervenali a přemýšleli, jak to asi vypadá s pohostinností na jiných místech v cizině. „To víte, já už takhle chodím jakubskou cestu několik let. Po celé Evropě existují místa a zastavení. Samozřejmě na všech jsem ještě nebyl.“ Podíval se do mapky s poutními stezkami a zrak mu padl na Polsko. „Tam bych chtěl jít příští rok, ale od nás z Pasova je to pěkný kousek.“ „Biskuite?“ Ozvala jsem se po chvilce zaujatého poslouchání. Vytáhl z krosny malou skládanku. „Tak tohle je poutníkův příkaz. Říká se mu credencial a dostanete do něj razítka v kostelech při cestě, nebo v ubytovnách, kde přespáváte. A to jsem zrovna potkal v Praze jednu paní, jinak bych to ani nevěděl, že bych v Budějovicích na biskupství mohl jedno takové razítko dostat.“ Pokračoval ve vyprávění a mně v hlavě vznikala etymologická rej. „Hodně jezdím vlakem, hlavně když přejíždím mezi zeměmi. V Santiagu de Compostela jsem byl už třikrát. Jednou jsem šel z Portugalska, podruhé ze Sevilly, tam jsem letěl letadlem. No jo, někdy na pout' chodí i nevěřící lidé, jen si tak pročistit hlavu.“ „A vy chodíte z jakých důvodů?“ Zeptala jsem se ho s opatrností. „To já chodím, protože mi to dělá radost a mám čas na přemýšlení. Předtím než jsem na vás zazvonil, jsem byl na mši v katedrále. Moc se mi vaše město líbí. Co kdybychom se spolu vyfotili? Já se fotím rád. Můžu vám dát na památku fotku se Svatým otcem. Vzpomínám totiž v Mnichově v katedrále, a tak jsem měl tu čest podat si s ním ruku při jedné jeho návštěvě.“ Obrázek jsme pověsili na nástěnku a šli jsme se fotit.

„Wir können Ihnen winken, wenn Sie wollen.“ Řekla jsem trochu lámaně, ale s úsměvem a Gerhard mi také na oplátku zamával. Náš poutník odjel do Říma a mně to najednou všechno začalo zapadat. Kredenc i credencial jsou stejného základu. Obě tato slova vycházejí ze slova „věřit“ – „credere“. Když na zámku nemohli nikomu věřit, že je neotraví, natož úplatným sloužícím, nechali si vyrobit speciální skříň na likéry, kte-

rá byla umístěná a zamknutá v místnosti, kde se jedlo. Tudíž všechny nápoje ze skříně se nalávaly před očima šlechty. A aby to všechno bylo důvěryhodné, měli na kostování speciální ochutnávče. Na závěr mohu říct, že mě návštěva poutníka rozhodně neotravila, ba naopak příjemně rozvířila vzduch v naší kanceláři a únava byla tatam.

Vendula Krůlová

Poděkování

Děkujeme všem dobrodincům, kteří se v uplynulém školním roce a o prázdninách modlili za mladé lidi i za aktivity pořádané našim centrem! Velký dík i vám, kdo jste naši činnost podpořili finančně (ať už pravidelně nebo nárazově), materiálně nebo jakoukoli službou!

Věříme, že díky vaší štědrosti budeme moci i nadále poskytovat kvalitní programy i zázemí mladým lidem. Zvláště v této době po sklizni budeme vděční za nejrůznější dárky, zavařeniny, brambory a další uskladnitelné potraviny. Více informací na telefonu 731 402 826 (DCŽM Ktiš). Dobrý Bůh ať odplatí každou štědrost.

Co nás čeká?

Každý začátek má svá očekávání a plány. Rozbíhající se školní rok je výzvou i pro mládež v naší diecézi. Kromě aktivit ve vikariátech a dlouhodobějších projektů (např. kurz pro animátory) nabídneme nově Biblickou školu, Školu modlitby, adventní a postní obnovy. Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem bude před květnou nedělí v Prachaticích, rodišti sv. Jana N. Neumanna. Na prázdniny připravujeme další ročník týdenního programu ENTERcamp. V srpnu 2011 vyvrcholí rok Světovým dnem mládeže, k němuž nás zve papež Benedikt XVI. do španělského Madridu. Více informací budete nacházet průběžně v tisku, na internetu nebo na telefonu 731 402 807.

Oznámení

S radostí oznamujeme, že se náš kolega Jan Liška z oddělení Diecézního centra mládeže oženil s Kristýnou Daňhovou 4. 9. 2010 v kostele sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech. Tímto jim vyprošujeme mnoho Božího požehnání a rádi bychom jim popřáli mnoho lásky na jejich společné cestě životem.

DIECÉZNÍ CHARITA

DŮM SV. FRANTIŠKA

Veselí nad Lužnicí

4. října 2010

5. VÝROČÍ OTEVŘENÍ

Program:

- 10.00 Bohoslužba
Biskup českobudějovický
Mons. Jiří Paďour OFMCap.
- 11.30 Setkání s obyvateli domu
- 14.00 Slavnostní koncert
„Pocta sv. Františkovi z Assisi“
- 15.00 Staročeská pouť – prodejní výstava
dechovka

Srdečně zveme obyvatele domu sv. Františka, občany a představitele města Veselí nad Lužnicí, významné sponzory a všechny příznivce.

MONS. JIŘÍ PAĎOUR, OFMCap.
biskup českobudějovický

MONS. PAVEL POSÁD
pomocný světící biskup, prezident Charity ČR

P. HUGO JOSEF PÍTEL, OPraem.
prezident Diecézní charity ČB

MGR. MICHAELA ČERMÁKOVÁ
ředitelka Diecézní charity ČB

BENEFIČNÍ KONCERT
PIANISTŮ

Renaty a Igora Ardaševových

*na podporu rozvoje terénní hospicové
péče pro občany Českých Budějovic*

Neděle 3. října 2010 v 19 hodin

DK Metropol - divadelní sál

Na programu:

Bedřich Smetana: Má vlast,
Antonín Dvořák: Slovanské tance

Předprodej vstupenek:

DK Metropol po-čt 13-17 hodin,
pá 12-16 hodin, telefon na pokladnu:
386 106 160, prodej@metropol-cb.cz;
www.metropol-cb.cz

*Výtěžek ze vstupného bude předán
na sbírkové konto Městské charity
České Budějovice „Podpořte svoji
charitu“ a bude využit na podporu
rozvoje terénní hospicové péče pro
občany Českých Budějovic*

Číslo sbírkového konta
Městské charity:
7000030201/8040 (Oberbank AG)

21. srpna zemřel pan Stanislav Talián, ředitel Farní charity Katovice. Od roku 1997 byl ustanoven do funkce ředitele dobrovolné Farní charity Katovice. Jeho vize byla šířit poslání charity – pomáhat lidem v nouzi, zvláště nemocným a trpícím. Prioritou a také celoživotním heslem pana Taliána byla rodina, která je základem společnosti. Začal organizovat křesťanské plesy, jejichž výtěžek použil na finanční pomoc rodinám, které se staraly o nemocné rodiče. Organizoval ve farnosti dobrovolníky, kteří navštěvují a pomáhají seniorům. Od roku 2000 pravidelně organizoval Tříkrálovou sbírku, její výtěžek trvale patřil k velmi vysokým. Vše dělal naplno, s rozmyslem, dotahoval věci do konce, pracoval kvalitně, žil život praktikujícího křesťana, byl nám všem otcem a velkým příkladem.

Nikdy na něho, na jeho nezištnou dobrovolnou práci pro nás všechny, na jeho lásku, slušnost a živou víru, nezapomeneme.

Mgr. Michaela Čermáková, ředitelka DCH České Budějovice

Adopce na dálku v Bělorusku dává i možnost přímého setkání

Je 20. července, horký vzduch rozpáluje krajinu v jižním Bělorusku a my vyrážíme při naší cestě do Běloruska navštívit do malé vesnice nedaleko Baranoviči nyní patnáctiletou Innu, které pomáháme několik let v rámci projektu Adopce na dálku Charity v Č. Budějovicích. U Baranoviči opouštíme pohodlnou dálnici a míříme na severozápad do lesů. Krajina zde není již tak plochá jako na jihu. Máme podrobnější mapu z internetu a tak nebude problém vesničku najít. Značení není ideální, ale propletme se krajinou k cíli. Inna s matkou a dvěma bratry bydlí v tzv. domku prezidenta přímo na okraji vesnice. Jde o formu podpory bydlení na vesnici placenou státem. Stejných domků stojí v řadě pět a na druhé straně se staví další tři. Inna už nás čeká před domem, mává na naše auto a pak nás radostně objímá. Maminka vychází z domu, srdečně nás zdraví a zve dovnitř. Dnes odpoledne si vzala volno, jinak pracuje jako dojíčka v kolchoze. Je to velmi namáhavá práce, ale paní Olga v těžké sociální situaci neměla jinou možnost, než sehnat střechu nad hlavou tímto způsobem.

Po společném obědě se procházíme po vesnici. Tvoří ji jediná ulice, domky jsou kolem silnice uprostřed ovocných zahrad. Vidíme stavby zděné, stejně jako staré dřevěné. Dále šedivou budovu místní pošty, dva malé obchůdky, školu se školkou, muzeum. Obec má malý park, kterému dominuje památník osvobození se jmény padlých rodáků. Po procházce obcí se vracíme k domu a hovoříme o životě na venkově. Není lehký, skládá se především z těžké a neustálé manuální práce. Rodina Inny má krávu, prasa-

ta, králíky, slepice a kachny. Protože maminka je většinu dne v práci, starost o malého sourozence, vaření, domácnost i hospodářství je především na Inně a starším bratrovi. Finanční výdělek v kolchoze je minimální, živobytí si rodina zajišťuje svojí zemědělskou činností. Když se dozvíme, kolik hotových peněz matka měsíčně vydělá a známe běloruské ceny, zdá se nám až neuvěřitelné, jak se s tím dá vůbec přežít. Jsme rádi, že Inna jako vynikající žákyně nyní po ukončení místní základní školy snad postoupí do města na střední školu s internátem. Získat pro ni vyšší vzdělání je vlastně hlavním cílem naší pomoci přes Charitu. Hovoříme o budoucím studiu a Inna nám ukazuje svůj pokojík. Je vyzdoben mapou České republiky s označenými místy, která u nás navštívila při loňském pobytu organizovaném Charitou. Má vystaveny fotky ze společných chvil a nadšeně vypráví o dnech prožitých v Česku. Tady si uvědomujeme, co pro tyto děti z neúplných či sociálně slabých rodin pomoc z Čech znamená. Nejde jen o materiální či finanční pomoc, ale dostávají především to, co nelze zaplatit - radost a naději. Pociť, že mají někoho, kdo na ně myslí a zajímá se o ně. V tomto smyslu chci ocenit práci a přístup k běloruským dětem Charitou a vzkázat všem adoptivním rodičům: vaše pomoc je mnohem důležitější a přínosnější, než si umíte představit!

Pozdě odpoledne se loučíme s Innou, dvěma bratry a její maminkou. Jsme rádi, že jsme naši adoptivní dceru mohli po roce opět navštívit v jejím domově. S jistou nadějí přidáváme: Do vstřetčí v Čechii!

J. Brychta, Č. Budějovice

Poctěn byl i Jaroslav Svěcený

V podvečer ve čtvrtek 26. srpna přivítal děkan Jakub Berka v kostele sv. Bartoloměje na milevském náměstí vzácné hosty. Pozvání na koncert k poctě sv. Bartoloměje, patrona Milevska, přijal houslový virtuóz Jaroslav Svěcený spolu s cembalistkou Jitkou Navrátilovou. Kostel byl zcela zaplněný, mezi posluchači nechyběli čestní hosté, jako například starosta města Zdeněk Herout. Chrám zazněly skladby G. F. Händela, A. Vivaldiho, G. Tartiniho, F. Bendy J. S. Bacha. Diváci vyslechli také umělce vlastní skladbu – Chrámovou fantazii pro housle.

V průběhu večera ožily v rukou Jaroslava Svěceného housle z unikátní kolekce mistrovských nástrojů, které pocházejí výhradně ze soukromých evropských sbírek. Nejstarší housle pocházejí z roku 1734 a ty nejmenší, tzv. kapesní, byly vyrobeny v roce 1750, avšak dřevo na jejich výrobu bylo v té době již 150 let staré.

Jaroslav Svěcený prohlásil, že i pro něho je velikou poctou a zážitkem, možnost vystupovat v nádherně opraveném kostele, který má výbornou akustiku. Posluchači závěrem oba umělce odměnili dlouhotrvajícím potleskem vstoje.

(arů)

Poděkování dárcům

Děkujeme všem, kteří reagovali na vyhlášenou sbírku jídelního nádobí. Díky velké solidaritě občanů jsme během tří dnů naplnili různým druhem nádobí charitní dodávku VW-transportér. Do pomoci se zapojily charity v Pelhřimově (zajištění hygienických a úklidových prostředků), v Třeboni (benefiční koncert, výtěžek pro zaplavené občany v severních Čechách), v Sušici (materiální pomoc) a další charity v diecézi, které organizovaly finanční sbírky.

Velice si vážíme toho, že všechny darované věci byly ve velmi dobrém stavu a připravené k použití. 19. 8. 2010 byla humanitární pomoc odvezena do postižené obce Raspenava, další humanitární pomoc byla poskytnuta obci Chrástava.

Roman Tlapák, vedoucí humanitární a rozvojové pomoci DCH ČB

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

Letní tábor - Žirovnice 2010

„Oblečte na sebe Boží zbroj!“ (Ef 6,11)

Dětská diecézní
pout'

Můj anděl je s vámi...

2. října 2010 (sobota)

Sušice - Na Andělíčku

Program

10.00 – pěší putování z autobusového nádraží v Sušici ke kapli Na Andělíčku

11.00 – poutní mše svatá, při které se setká otec biskup Jiří s dětmi

13.00 – oběd z vlastních zásob, návštěva turistických míst v okolí dle vlastního zájmu a výběru

Pořádá

Diecézní katechetické středisko při biskupství českobudějovickém ve spolupráci s Římskokatolickou farností Sušice

Na co myslí katecheta v září

Katecheta se těší na děti. Rozmlouvá o nich s Pánem Bohem.

Raduje se, když jsou děti šťastné. Bolí ho, když mají nějaké trápení.

Přeje si a také se o to snaží, aby se ke všem dostala zpráva, kde a kdy se začne vyučovat náboženství.

Má strach, že se děti na náboženství nepřihlásí a zpytuje svědomí, nakolik je to jeho vina.

Neví, jak poskládat rozvrh, aby stíhal všechno nejen on, ale i děti - kroužky, hudebku a jiné aktivity.

Výzva rodičům:

Milí rodiče!

Chtěla bych Vás povzbudit, abyste své děti – pokud jste to ještě neudělali – také letos přihlásili na vyučování náboženství. I kdyby se Vám někdy nezdálo, co a jak katecheta dělá.

I my katecheté jsme lidé slabí a hříšní. Prosím, abyste nám odpustili. Bylo by škoda, kdyby naše nedokonalost se stala příčinou, že děti na náboženství chodit nebudou. Jde nám společně s Vámi o jejich vztah k Bohu a druhým lidem. Katecheta je jen nástrojem.

Ještě mám jednu prosbu – mluvte s katechety o svých představách, očekáváních, připomínkách.

1. září je nám všem, kdo máme něco společného se školou, dána možnost nového začátku.

A tak do nového školního roku vyjděme s radostí a s prosbou o Boží požehnání.

*Za katechety budějovického vikariátu
Ludmila Tröstlová.*

Již podesáté mohly děti z Vodňan a Bavorova strávit naplněný týden na faře v Žirovnici. Rok od roku se počet účastníků zvyšuje, a tak se nás letos sešlo šedesát. Velké díky patří zejména obětavé vedoucí sestře Veronice z Lomce, bez níž by se tábor neuskutečnil a která nám všem poskytuje nejen organizační, ale především duchovní zázemí.

Celý tábor se nesl v duchu myšlenky verše z Písma svatého (Ef 6, 11): „*Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům.*“ Děti se v průběhu týdne v rámci každodenního tématka seznamovaly s různými prostředky, zbraněmi boje a obrany proti Zlému, v jednotlivých hrách získávaly indicie potřebné pro nalezení Boží zbroje, jež vyvrcholilo v celotáborové hře o poklad. Jednotlivé indicie dětem odkrývaly smysl částí této zbroje, tedy opasek symbolizoval pravdu, pancíř spravedlnost, obuv službu evangeliu pokoje, štít víru, přilba spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží. Krom této duchovní zbroje, již si děti ponesou do svých životů a rodin, si však děti v lese při hledání pokladu vykopaly skutečnou zbroj (opasek, pancíř, boty, štít, přilbu a meč). Ozbrojený rytíř pak nadšené děti doprovodil na faru poblíž žirovnického zámku, na němž jsme absolvovali noční prohlídku.

Pro mladší děti byl připraven pohádkový les plný kouzelných bytostí, kde se

učily přemáhat zlo dobrem. Přátelství a dobro si navzájem prokazovaly také při vyrábění výrobků a drobných dárečků. Naši různorodost a zároveň jednotu vyjadřují savovaná trička, která jsme v průběhu tábora vyráběli.

Kreativita dětí se obzvláště projevila v kolážích, divadelních scénkách a písničkách, ztvárněných na téma evangelií, jimiž se podílely na utváření mší svatých, které pro nás sloužili P. Patrik Maturka-nič a P. Jaromír Stehlík. Jim tímto děkujeme za jejich čas a ochotu přijet mezi nás a poskytnutí svátosti smíření a mše svaté.

Stejně jako na žádném táboře nechyběla noční hra. Též jsme navštívili města Pelhřimov a Jindřichův Hradec. Velkou odezvu mělo večerní promítání příběhu o marnotratném synovi venku na zahradě.

V závěru tábora proběhly workshopy – výtvarný, hudební, taneční a divadelní, jež si děti ve skupinkách samy připravily a předvedly ostatním. V sobotu si pak rodiče měli možnost prohlédnout místo, kde jejich děti strávily krásný týden, a poté si své spokojené a nadšené ratolesti odváželi domů.

Chvalme Pána za další vydařený a požehnaný tábor a v modlitbě doufejme v další v příštím roce!

účastníci tábora

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Jak se relaxovalo v Perninku

Také to znáte? Jsou tady prázdniny, léto, sluníčko, a vy máte jet na dovolenou s celou rodinkou. Jelikož v té naší jsou 4 děti, nejstarší právě vyšel první třídu a nejmenšímu je pár měsíců, nejsem si už pár let jistá, jestli slovo „dovolená“ ještě má svůj původní význam, tedy těch pohodových pár dní, naplněných „kdychcivstáváním“, „cochciděláním“, sluněním se, cestováním a zábavou. Pokud jedete na dovolenou s dětmi, jste sice vzhůru jako jedni z posledních, zato však již často před šestou ráno. Přes den děláte všechno možné, abyste děti zabavili, nakrmili, uhlídali atd. Slunit se můžete, ale až poté, co jste všechny pobíhající děti po půl hodině pochytili, namazali opalovacím krémem, mezitím se sami připálili a sluníčko vás už vlastně vůbec neláká. A poté, co večer drobtinu konečně uložíte, sami padnete vyčerpaní do postele, takže na nějakou zábavu ani nemáte pomyšlení, protože ráno se přeci vstává už před šestou...

No, ale nechali jsme se zlákat názvem „duchovně-relaxační pobyt“, který nabízel česko-budějovické centrum pro rodinu, a k pobytu se přihlásili. Sice jsme vůbec netušili, co nás čeká, ale možnost se někde rekreovat s tím, že nebudu muset týden vařit, že pro děti je připraveno

dopoledne hlídání a pro nás dospělé duchovní program, a navíc to ani nebylo nijak drahé, to znělo vábně.

A tak jsme vyrazili. Do Perninku v Krušných horách nás po klikatých kolejkách dovezl vláček, z nádraží jsme sestoupali do vesnice a vydali se hledat faru. Nebyla to však ta oprýskaná velká budova vedle kostela, jak by se předpokládalo, ale luxusně zrekonstruovaný dům o pár desítek metrů dále. Milé přivítání pana správce Pepy a paní kuchařky Marušky a přívětivé prostředí dvora bylo dalším příjemným překvapením.

Po nás dorazily další tři rodiny, a pak organizátoři a lektori manželé Poláčkovi se dvěma „tetami na hlídání“ Ester a Monikou, a následujícího dne tuto komorní sestavu doplnil ještě P. Michal Pulec.

Den většinou začínal dobrovolnou modlitbou ranních chval, pokračoval úžasnou snídaní (dětmi se ani po týdnu nepředjedla Nutella, cereálie či kakao). Poté děti nastoupily na svůj program a my rodiče jsme měli necelou hodinku pro sebe. Pak jsme se sešli společně na předem připravený program – přednášku s prezentací k některým tématům z manželského života (komunikace, konflikty, výchova dětí, manželská smlouva...). Ale nebyly to suché teoretické

přednášky o tom, jak vypadá a funguje dobré manželství. Z Aleny i Pavla Poláčkových mluvily letité zkušenosti s páry a řešením jejich problémů, a také poznání, že ne všechno je tak idylické či naopak beznadějné, jak se na první pohled může zdát.

A čekali byste pak, že po přednášce se nám vrátily děti a program pokračoval s nimi? Naopak, to byl ten nejvzácnější čas celého programu – měli jsme další hodinu sami pro sebe. Mohli jsme si v klidu probrat dopolední téma i předem přichystané související otázky či strávit ten volný čas podle svého.

Odpoledne mohla každá rodina strávit čas podle svého – lenošením na pokoji, u pískoviště a bazénku nebo na procházce... A to až do večera, kdy jsme po večerníčku uložili děti a sešli se k tomu, abychom si popovídali, co a jak jsme v uplynulém dni prožili.

Dalo by se podrobně ještě vypisovat, co všechno jsme zažili, kolik krásných věcí děti během jejich programů o stvoření světa vyrobili, jak jsme slavili mše svaté, měli možnost jít ke svátosti smíření, obnovili manželské sliby, užívali krušnohorskou přírodu, odpočívali, cpali se dobrým jídlem, byli spolu... Ale pokud to člověk nezažije, těžko porozumí. Pokud chcete tedy zjistit, co je to duchovně-relaxační pobyt (pro malé i velké), jeďte příště do Perninku. Od nás, letošních účastníků, patří všem, kdo se na jeho přípravě podíleli, velký dík!

Adéla Chadimová

Diecézní centrum pro rodinu

srdečně zve na přednášku

Manželství je cesta

Mons. Ing. Aleše Opatrného Th.D.

11. 11. 2010 v 17 hod.

přednáškový sál Orla
Lannova tř. 2, České Budějovice

*Školní rok se jakž takž rozběhl. Co děláte v rodině polovinu září?
Je třeba myslet na dny načerpání.*

Zveme tedy k času společného očekávání - k adventnímu setkání rodin

Advent – čas očekávání

Nové Hradky 26.-28. 11. 2010

Příjezd v pátek 26. 11. po 17. hod. (v 18 hod. večere), končíme obědem v neděli 28. 11. Na program budou přednáška, modlitba, adorace, mše, rozhovory ve skupině i v manželské dvojici, svědectví i společný čas pro rodiče a děti v sobotním odpolední s mnohým překvapením.

Děti budou mít zajištěn vlastní program a péči v době přednášky a mše.

Ubytování ve dvou-, tří- čtyř- i pěti a šestilůžkových pokojích, teplá a studená voda na pokoji, toalety a sprchy na chodbách, celodenní strava zajištěna.

Přihlásit se můžete na adrese dcr@bcb.cz nebo telefonicky na číslech 380 420 342 a 731 402 981, kde obdržíte další informace. Informace naleznete rovněž na www.dcr.bcb.cz.

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

POZDRAV OD OTCE JAROSLAVA ZAWADSKÉHO Z ČADU

Ahojky do Čech!

Tak už jsem konečně po 4týdenním pobytu v Kamerunu dorazil zpět do Čadu. Byla to pro mne příležitost zase poznat další kousíček světa a navštívit moje krajany - misionáře Poláky a Polky pracující v Kamerunu (a je jich tam celkem přes 120!).

Doporučuji kouknout se nejdříve na mapu světa. Mají tam moře, hory vysoké přes 4000 m, prales... Země je trochu větší než Polsko a bydlí tam kolem 19 miliónů lidí různých kmenů a náboženství (poslední dobou je tam, jako všude, pořád více Číňanů...) Mluví se hlavně francouzsky a v severozápadní části u moře anglicky. Samozřejmě ale spousta prostých lidí mluví svou řečí (je třeba ale říci, že snáze se člověk porozumí francouzsky v Kamerunu než v Čadu - lépe fungují školy). Bohatství mají také hodně - dřevo (viděl jsem stromy, které se sotva vešly na nákladák - jo, to je také problém; tady se jen málokdo ohlíží na nějakou ekologii - hlavně, že jsou peníze...) diamanty, zlato, nafta, ryby a ovoce (celé obrovské svazky banánů, ananasů, papáji, manga, avokáda, kávy, kaka, kokosů, pomerančů a kdoví čeho ještě, co nám ani není známo, co je).

Mají také železnici! Jednu trať stavěnou převážně ještě Němci před 1. světovou válkou (Kamerun byl jejich kolonií, ale po válce jej převzali Francouzi a Angličané - já si dovolím říci „bohužel“, no ale historie je historie). Železnice je dlouhá kolem 1200 km, z toho je ale 650 km v docela dobrém stavu, 300 km ve špatném a zbytek zarostl křovinami už kdo ví kdy. Měl jsem tu čest vlakem cestovat... začíná to bojem o jízdenku - zvláště teď během prázdnin je to boj docela tvrdý. Jezdí jen jeden vlak denně. V něm jsou vagony 2. třídy, které se cizincům kvůli zlodějům vůbec nedoporučují, 1. třída se spoustou policajtů, členů ochranky, vojáků atd. (asi třetinu cestujících tedy tvoří tato ochranka) a lůžkové vagony pro 2 až 4 osoby - tam už se ale nikdo cizí nevejde. Jízdenka stojí 12, 25 nebo 40 eur - pokud se kupuje přímo na nádraží. S jízdenkami jsou tedy problémy, zvláště s lůžky (pokud se jede bez větších problémů, cesta trvá 14 hodin). Rezervace se musí uskutečnit 4 dny předem a koupě den předem - a není výjimky! Můžete si koupit jízdenku s lůžkem i hodinu před odjezdem, ale na „černo“ za „pouhých“ 80 - 100 eur... běloši a bohatí černoši (není jich málo, nemyslete si) využívají příležitosti a korupce kvete... já jsem jel 1. třídou a docela to šlo.

Vyrazili jsme v 18.20 a na místě jsme byli v 8.30 (zpátky to bylo horší: start byl ve 22.50 a do cíle jsme dorazili ve 14.30; stejně si ale nemůžeme stěžovat, protože někdy třeba bláto zasype koleje a jede to 2 dny). Vagón byl plný - já jediný jsem byl bílý. Žádný klid. Všichni si povídali a vůbec ne potichu (oni asi opravdu neumí mluvit potichu, fakt). Dvě maminky s miminko, které seděly vedle mě, si povídaly celou noc s asi 20 minutovou přestávkou. Kolem půlnoci za mnou přišly 2 děti (1,5 a 5 let)

a začaly si se mnou hrát. Menší ještě vůbec nemluví a to starší jen nějakou úplně cizí řečí. Rodiče využili příležitosti a trochu si pospali. Děti si hrály s mými vousy, pak mi něco vyprávěly a pak zas já jim (v polštině), potom jsem jim kreslil a ony vyprávěly a vyprávěly... Po vlaku stále někdo chodil sem a tam a po ránu začaly reklamy - nějaké léky, co léčí všechno nebo kartáček, co sám čistí zuby... Zpátky to bylo o trochu klidnější - nejelo totiž moc dětí. Zato jsme jeli 4 běloši a 8 sester (měly v Yaounde nějakou formaci). Vagón byl také jiný a bylo v něm víc místa.

Navštívil jsem 3 největší města Kamerunu: Yaounde (hlavní město na kopcích s asi 2 miliony obyvatel), Douala (říkají: hlavní ekonomické město; u moře) a Bafoussam (ve výšce 1700 m, příjemný chládek, všude kolem hory a skoro vůbec komáři). V centrech těch měst už se ani nedá mluvit o „Africe“ z našich školních představ. Jsou to opravdu velkoměsta se vším všudy (to v Čadu ještě jen tak nebude, ale já toho nelituji...) - obří budovy, krásné kostely se zvony (u nás byste jich moc nenapočetali), sídliště, obchody se vším, co jen chcete (to jsem nestačil valit oči, když jsem uviděl ty šunky, uzeniny, zmrzlinu a prosil sestru vedle, ať mě štípne), pořádné restaurace s dobrým a bezpečným jídlem, cukrárny, auta přímo bouráky, pumpy (u nás jsou jen 3 v hlavním městě), linkový autobus(!), všudypřítomné žluté taxi plně obsazené (tzn. 5 cestujících + řidič), no a hluk (s přestávkou mezi 1.00 a 5.00 v noci) a smrad výfukových plynů. K tomu obrovské rozdíly - bohatství a bída, krásné trávníky a smetiště kolem baráku, svatba v katedrále (s Hammerem, v bílých šatech, v obleku a s družičkami, jak s nejnovějšího žurnálu módy de Paris) a děti v roztrhaném tričku řapající si v blátě kolem domku, který má na střeše plech jako střechu... Pak jsem byl ale u moře. Skoro na rovníku. Kribi je úžasné místo. Teď právě tam ale není sezóna - hodně mraků, ale voda teploučká a venku není méně než 25 stupňů (pro Afričany je to zima). To víte, že jsme si i zaplavali. Klid. Jen vlny šumí. Uměle uzoučká (ráno širší, večer užší) a pak les, prales s opicemi a ptáky. Kokosové palmy, krabi na písku (bydlí v dírách a v noci si jdou zaplavat). Lidé jsou velice příjemní a hrozně rádi si povídají. Živí se lovením ryb a turismem... Každé ráno, nebo spíše uprostřed noci vyplují pirogou (vytesanou z jednoho kmene a plachtou ušitou ze starých pytlů) na moře a kolem poledne se vrací. Teď akorát moc ryb nepřivezli. Rybáři měli v lodi 4-5 kg ryb, krevet, občas i kraba a rovnou z lodi je prodávali... To jsem se najedl ryb a krevet! Prostě „nebe na jazyku“. Někdy jsme si je připravili sami, někdy jsme poprosili domáci. S česnekovou omáčkou a banány (speciální druh na smažení) to bylo nejlepší. Jednou jsme takovou lodičkou vyrazili proti proudu řeky - to jsem se cítil jak Tarzan v pralese. Ty obří stromy, kořeny od vršku až k vodě. Byly tam i opice - kradou na polích uprostřed lesa (ale i ony občas skončí v žaludku

místních lidí; při cestě jsme každou chvíli viděli na prodej opice i jiná zvířata - ujišťují vás, že nebyly k chovu v zahradě).

Na horách to bylo také úžasné. Teď, v období dešťů jsou hory zelené! I ty přes 3000 m vysoké. No a jak už jsem psal, není tu horko a po ránu dokonce chladno - občas i kolem 10 stupňů. I když tu není sníh, stává se tu spousta nehod - auta jsou většinou v hrozném stavu a řidiči jezdí jako blázni. Měl jsem to „štěstí“ jet autobusem z Bafoussam do Douala (1700 m dolů k moři). Přední sklo bylo rozbité na kousičky, slepené jen samolepicí páskou, žádné přístroje nefungovaly až na tachometr (jeli jsme 80-120 km/h); přišlo; bylo to tam samá zatáčka... Věřte mi, že po takové jízdě roste víra, opravdu... Jinak jsem viděl, jak jedno vozidlo táhlo jiné v rychlosti. 100-120 km/h. Nevěřil jsem vlastním očím. Jen těžko jsme je předjeli.

Ještě něco málo o víře v Kamerunu. I tady je to trochu jinak než v Čadu. Řekl bych, že vyspělejší. No, ale v Kamerunu mají víru už přes 100 let, na západě přes 150 a v Čadu 70. Kostely - těžko najdete krásnější i v Polsku. Ve městech jsou 2 i 3 mše během neděle. V každém kostele zpívá sbor francouzsky, v místní řeči a často také anglicky a latinsky! Varhany v kostelích! V Čadu nenajdete ani jeden takový kostel. U moře jsem byl v místním kostelíčku na mši asi ve středu. Byla to malá vesnička a rozestavěný kostel. Bylo tam tak kolem 40 lidí, kteří krásně zpívali v místní řeči s bubny a zvonky. V mnoha kostelích mají adoraci. V Bafoussam třeba v úterý celý den. Pořád tam někdo byl a modlil se. V poledne byla mše sv. a kostel byl plný! Ráno se tam modlí každý den zpívané ranní chvály. A sestry mne ujišťovaly, že tato farnost není výjimkou. Mají hodně povolání (mají tam asi 6 seminářů - v Čadu je 1) kněžských i řeholních - pomalu jsou už soběstační. Jasně, že je tam také i spousta problémů. Sekty, celibát kněží, vztahy mezi bílými a černými v míšených komunitách (jo, jo, bohužel - v Evropě to není problém, ale tady...), materialismus v Církvi (v Yaounde se za svatbu platí 80 eur), čarodějnictví, kouzla (většinou jde přitom také o peníze), no ale... tam, kde je boží dílo, tam ani ďábel nespí.

Teď už jsem zase v Čadu a jsem docela rád, že jsem tady. Všude dobře, ale doma nejlépe, že jo? Za pár dní se vrací Kuba z Polska, tak zase začneme budovat Boží království v Bologo. Teď je hodně práce na polích a je tedy velice těžké zahrnat lidi k modlení... Tím více se musíme modlit my. Tak už to je. Vždyť jsme jedno tělo a co dělám já, nezůstane nikdy bez ozvěny u těch kolem mne... Po dešti tu zase vyšlo sluníčko a pořádně hřeje. Za oknem mi tu zpívá asi skřivan. V noci mají koncert žáby - také jim to jde.

Držte se nebe. Ujišťuji vás o modlitbě a také o ni prosím - za nás a naše ovečky.

Posílám také +.

Váš o. Jarek

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Křesťané v Pákistánu našli bezpečí v poušti

Sérii přednášek o svém působení v Pákistánu uskutečnil v jihočeské a plzeňské diecézi rakouský oblátný misionář P. Günther Ecklbauer, OMI (Plzeň, Plasy, Nečtiny), mimo jiné také o hlavní srpnové pouti k Panně Marii Nanebevzaté v Táboře na Klokotech. Otec Günther se před více jak 10 lety naučil dobře česky v Praze, vstoupil do řádu Oblátů Panny Marie Neposkvrněné, vysvěcen byl v Kroměříži a několik let působil jako řádový kněz na Klokotech, kde se stal i farářem. Rozhodl se však před více jak třemi roky podobně jako jeho spolubratr otec Roman Musil starat se o ty nejchudší a odcestoval na misi do Pákistánu. Letos stejně tak jako v minulých letech se na krátkou dobu vrátil do Čech, aby si z namáhavé práce v pouštní oblasti jednak na chvíli odpočinul, jednak informoval veřejnost o situaci tamních katolíků a pokud možno načerpal nějaké další prostředky a podporu pro tamní obyvatele a pro svou práci. Po vystoupení hlavního celebranta klokotské pouti – litoměřického biskupa a bývalého generálního vikáře českobudějovické diecéze Jana Baxantu, který tak jako jeden z jeho předchůdců již zesnulý biskup Josef Koukl nešetřil ve svých promluvách humorem, se ujal slova otec Günther za doprovodu snímků a videí ze své mise. Místní katolíci jej tam mají za svého a k ruce má už i domorodého kaplana. Mají také svůj moderní kostel, kde se však sedí při bohoslužbě na zemi, protože je to nejen zvykem, ale nejsou tam ani lavice. K liturgii používají nejen místní písně, ale i tance, takže bohoslužba může trvat až 2 hodiny. O mši místní žádají zejména za zesnulé nebo na poděkování za úrodu. Před kostelem se vyzouvají podobně jako muslimové, protože se drží starozákonního příkazu Boha, hovořícího k Mojžíšovi z hořícího keře, aby se vyzul, neboť půda, po které kráčí, je svatá. Doma pak používají k sezení, spánku i k jídlu pletená přenosná lůžka. Pitná voda se dováží a placky k jídlu se pečou na malých ohništích na hliněných dvorcích jejich přibýtků.

Situace pákistánských křesťanů není jednoduchá jako ostatně ve všech muslimských zemích. Jsou stále více diskriminováni a ohrožováni. Je jim především zabírána velkostatkářská půda jako zdroj jejich obživy a zastání u úřadů jsou skoro nulová. Již jeden z původních misionářů proto soustředil katolíky do pouštní oblasti v deltě dvou řek, kde nehostinnou půdu kultivují. Ta nepatřila nikomu

a když ji obdělají, je jejich. Zde pak žijí v jednoduchých hliněných domcích v primitivních podmínkách a starají se o své rodiny, přičemž chovají domácí zvířectvo a pěstují obilí, které sečou ve žních pouze srpem a v plodných letech prodávají za jiné zboží. Část si ponechávají na obživu, aby byli soběstační. Přesto se muslimští velkostatkáři snaží jejich nově zkulturnovanou půdu osvojit a zcizit a otec Günther tak vedle pastorační práce funguje ještě jako jejich obhájce u soudů a úřadů. Naučil se totiž jejich jazyk, i když dost obtížně, protože se v tom místě hovoří dialektem, který je odlišný od běžného jazyka, takže jim někdy nerozumí. Rozdíl je asi jako mezi češtinou a polštinou. Proti tamějším křesťanům je zaměřena naprostá většina úředníků a nemohou proto počítat se spravedlností a pouze jediný, který jim pomohl, nebyl Pákistánec, ale Chorvat. Sám misionář chtěl být chudý, ale aby se v místě, odkud je na tržiště a k civilizaci daleko, obstojně po celý rok uživil, musel si rovněž pořídit dobytek, takže si ke své nelibosti připadá jako malý velkostatkář, ale jinak to v tom kraji nejde.

Nejpodstatnějším poznatkem z mise je však způsob, jak čelit agresivním sklonům muslimů vůči křesťanům. Na ten přišel při dávání přednosti v jízdě a vyhýbání se automobilu se svým darovaným terénním vozem na úzké asfaltce, vedoucí písčitou pouští a široké tak jen pro jeden vůz, když musí ze své stanice dojet do 20 km vzdáleného města. „Muslimům musíte dát najevo, že se za svou víru nestydíte a že si za ní pevně stojíte. Nesmíte se však dotknout ani jejich víry, to by byl konec. Pak teprve si získáte respekt“, upozorňuje otec Günther. „Nejdůležitější ze všeho je nedat najevo strach. Jeho sebemenší náznak znamená, že to s vámi dopadne špatně, a to velmi špatně. Když se zachováte neohroženě, obstojíte. Je to jako na té silnici. Když dáte protijedoucímu přibrzděním náznak, že uhnete a dáte mu přednost, můžete pak couvat stále zpět nebo skončíte špatně v písku. Když však jedete stále stejnou rychlostí a on proti vám to taky zkouší, tak se nebojte. Nakonec oba přibrzdíme a pomalu se vedle sebe vyhneme, dvěma koly sice ven, ale oba na silnici zůstaneme a pak klidně pokračujeme. Můžu vám říct, že mě to poslední dobou dokonce i baví“, uzavírá misionář.

Jan Procházka, Tábor

Akademický týden – Nové Město nad Metují

Mnozí se jistě cítíme po létě plném zajímavých zážitků obohaceni novými poznatky z cest či setkání s lidmi známými i neznámými. Je čas si vše vychutnávat ve svém nitru, nechat dozrát zkušenosti dobré i horší, je dobré se i o své radosti podělit. Pokusím se o to.

Na Pavlátově louce u Nového Města nad Metují se letos podvacáté konala akce s názvem Akademický týden. Přestože ročník jubilejní (jako tolik po revoluci s nadšením vznikajících spolků), nepřipadal mi letos nijak zvlášť mediálně propagován ani hodnocen, ale o to víc vydařený. Nebývají tu náraz tisíce, spíš jen desítky účastníků všech věkových kategorií (od těžce chodících babiček po mimina), kteří se během trvání akce průběžně všelijak střídají, takže celkově pořadatelé museli obstarat jistě několik stovek zájemců. A i když jsou mezi organizátory většinou mladí nadšení studenti, šlo jim vše na velkou pochvalu. Ubytovali všechny podle jejich přání od pohodlných penzionů v okolí přes prosté kempové chatky až po stany, dováželi každého, kam potřeboval, zařídili nejvhodnější stravu, oplývali vstřícností. Celá skvělá organizace je zřejmě plodem fungujícího místního farního společenství i dobrého působení tamních kněží.

Ovšem hlavní byl program sestávající z rozmanitých přednášek od témat psychologických a výchovných přes teologická či ekumenická po historická a přírodovědná. Seznámili jsme se s myšlenkami některých tradičních přednášejících jako PhDr. J. Prekopová, RNDr. J. Grygar, Mgr. J. Zajíc, M. O. Vácha, Ph.D.,... ale poznali jsme i nové např. režiséra křesťanských dokumentů MgA. O. Schmidta a jeho nové filmy, brněnského jáhna (a známého kadeřníka) J. Špilara či mladého dominikánského převora P. R. Roba, vyslechli svědectví o životních poutích originálního jezuitu P. F. Lízny či spirituála olomouckého semináře P. J. Linharta a mnohé další. A jejich vlastní témata, na tištěném programu trochu neživá, v téměř rodinné atmosféře velmi zaujala a vyvolávala spousty doplňujících dotazů a reakcí. Vše si totiž posluchači naservírují podle vlastní chuti a výběru, nabídka účasti je naprosto dobrovolná a snadno zaměnitelná s relaxačním pobytem v úžasném přírodním prostředí tohoto klidného údolí, jednoho z mnoha v okolí Nového Města. K tomu každý den začíná mši sv., při dobrém počasí pod nejvyšší klenbou nebeskou, občas končí pěkným koncertem...

Většinu Jihočechů asi připadá cesta na tento severozápad příliš daleká (7 hod. jízdy vlakem, žádné jsme tam nepotkali), ale stála za to i např. rodině Čechů žijících ve Švýcarsku, kteří se účastnili s velkou vděčností a uznáním, neboť takovou koncentraci různorodých osobností, které mají co sdělit druhým, u nich neznají. Tak příští rok sledujte pozvání na 1. týden v srpnu!

MaM

Hospic sv. J. N. Neumanna

Neumannova 144, 383 01 Prachatice

„Kurz péče o nemocné v kruhu rodinném“

obsahuje teoretickou výuku i praktický nácvik péče o nemocného v domácím prostředí

Více informací:

Bc. Lucie Protivínská, tel. 731 604 432

email: vzdělavani@hospicpt.cz,

www.hospicpt.cz

19.-20. října

a 7.-8. prosince 2010

Cena dvoudenního kurzu: 280 Kč

Česká křesťanská akademie Vodňany

26. října (úterý) 19 hod.
ve vodňanské galerii (2. p. MÚ)

RYTÍŘI ŽIJÍ MEZI NÁMI

beseda se členy Suverénního řádu
Maltézských rytířů o jejich působení
v Čechách i ve světě

P. Jiří Čepl - vodňanský farář
a **Bc. Jan Rada** - ředitel maltézské pomoci
v Českých Budějovicích.

PERSONALIA

UKONČENÍ KNĚŽSKÉ SLUŽBY V DIECÉZI

P. Mgr. Jaroslav Matěj Baluch, OPraem., byl na žádost svých řeholních představených k 1. 9. 2010 odvolán z úřadu farního vikáře v Milevsku a excurrando administrátora farností Bernartice (u Milevska) a Veselíčko, vikariát Písek, a administrátora in spiritualibus farnosti Chrást'any, vikariát Č. Budějovice-venkov.

Děkujeme mu za pět let kněžské služby v naší diecézi a do budoucna mu přejeme hodně Boží pomoci a pozhelnání.

USTANOVENÍ:

P. Mgr. Ján Quirín Barník, OPraem., byl na žádost svých řeholních představených k 1. 9. 2010 odvolán z úřadu administrátora v Horní Plané a excurrando administrátora farností Černá v Pošumaví, Dolní Vltavice, Hodňov a Zvonková, vikariát Český Krumlov, a excurrando administrátora farnosti Želnavy, vikariát Prachatice, a k témuž datu ustanoven farním vikářem v Milevsku a excurrando administrátorem farností Bernartice (u Milevska) a Veselíčko, vikariát Písek, a administrátorem in spiritualibus farnosti Chrást'any, vikariát Č. Budějovice-venkov.

P. Mgr. Ivan Marek Záleha, OPraem., byl se souhlasem svých řeholních představených od 1. 9. 2010 odvolán z úřadu excurrando administrátora farností Kapličky a Rychněvek, vikariát Český Krumlov, a k témuž datu ustanoven excurrando administrátorem farností Horní Planá, Černá v Pošumaví, Dolní Vltavice, Hodňov a Zvonková, vše vikariát Český Krumlov. Ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Zdeněk Prokeš, administrátor ve Vyšším Brodě, byl od 1. 9. 2010 ustanoven excurrando administrátorem farností Kapličky a Rychněvek, vikariát Český Krumlov. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Jindřich Hybler, administrátor ve Volarech, byl od 1. 9. 2010 ustanoven excurrando administrátorem farnosti Želnavy, vikariát Prachatice. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Mgr. Vavřinec Skýpala, administrátor v Kašperských Horách, byl k 1. 9. 2010 odvolán z úřadu excurrando administrátora farností Hartmanice a Dobrá Voda (u Sušice), vikariát Sušicko-Nepomucký, a s účinností k témuž datu byl v těchto farnostech ustanoven administrátorem in spiritualibus. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

Ing. Václav Volenec, Hartmanice, byl od 1. 9. 2010 ustanoven administrátorem in materialibus ve farnostech Hartmanice a Dobrá Voda (u Sušice), vikariát Sušicko-Nepomucký.

Mgr. Jan Mikeš, jáhen, byl od 4. 9. 2010 ustanoven k jáhenské službě v Březnici, vikariát Písek, a ve farnostech z Březnice spravovaných excurrando.

Mgr. Vojtěch Vágai, jáhen, byl od 4. 9. 2010 ustanoven k jáhenské službě ve Strakonici, a ve farnostech ze Strakonice spravovaných excurrando, vikariát Strakonice.

Mr. Mgr. Tomas van Zavrel, jáhen, byl od 4. 9. 2010 ustanoven k jáhenské službě ve farnostech Tábor a Sezimovo Ústí, vikariát Tábor.

VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ:

P. Vladimír Koranda, administrátor v Plané nad Lužnicí, oslaví 5. října 2010 dvacáté páté výročí kněžského svěcení.

K tomuto jubileu upřímně blahopřejeme.

-acebb-

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Grün Anselm - Svátost nemocných

Svátost pomazání nemocných nám pomáhá, abychom se s nemocí a smrtí dokázali vyrovnat. Pomazání nemocných je také znamením, že nemoc může být tou bránou, kterou vstoupí Bůh, aby náš život uzdravil a proměnil.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 62 s., 85 Kč

Hemfelt Robert, Minirth Frank, Meier Paul - Závislosti srdce

Kniha popisuje, co jsou to vztahy vzájemné závislosti, dále popisuje dynamiky jejich rozvoje a ničivé účinky a následně podává návod (s prezentací jednotlivých etap), jakým způsobem je možné se z nich osvobodit. Autoři vyšli ze zkušenosti léčby alkoholiků a jejich rodinných příslušníků a dělí se o výsledky své letité praxe v terapii vzájemné závislosti.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 310 s., 279 Kč

Kalendář 2011 s Benediktem XVI.

Týdenní stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Obsahuje souřadnice liturgických čtení na každý den v roce, vyznačení liturgických barev, označení zasvěcených svátků a prosebných dnů přímo v kalendáři. Pro jednotlivé týdny byly vybrány k zamyšlení texty Benedikta XVI. Součástí kalendáře jsou také informace o slavení prvních čtvrtků, pátků a sobot.

MCM, 59 Kč

Kalendář 2011 - Slovo na cestu

Stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem s texty mons. Mgr. Pavla Posáda, pomocného biskupa českobudějovického.

Sypták, 59 Kč

Mello Anthony de - Cesta k lásce

Pouze tehdy, vidíme-li ostatní takové, jací skutečně jsou, začneme být schopni skutečně milovat.

Cesta, váz., 145 s., 139 Kč

Oder Slawomir, Gaeta Saverio - Proč svatý? Zákulisí procesu blahorečení Jana Pavla II.

V roce 2005 Benedikt XVI. zahájil proces svaťorečení Jana Pavla II. a svěřil úlohu postulátora mons. Slawomiru Oderovi. Ten v knize shrnuje výsledky zpracovávání obrovského souboru dokumentů a svědectví, které vrhají světlo na život K. Wojtyly a uvádí dosud neznámé epizody ze života tohoto papeže.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 174 s., 229 Kč

Olejník Josef - Žaltář

Responzoriální žalmy pro neděle, slavnosti, svátky, památky a mše spojené s určitými obřady. Pro všechny liturgické cykly.

MCM, váz., 299 s., 350 Kč

HOSPIC SV. JANA N. NEUMANNA

Neumannova 144, 383 01 Prachatice
nestátní neziskové zdravotnické
zařízení pečující o nevyléčitelně
nemocné

si vás dovoluje pozvat na benefiční akce

konané v rámci oslav
Světového dne hospiců
a 5. výročí otevření jediného
jihočeského hospice

úterý 7. 9. 2010

Teatr Viti Marčika

divadelní představení pro malé i velké,
park hospice začátek 16.00 hod.

úterý 14. 9. 2010

Karel Gott

koncert pěvecké legendy na podporu
hospice, Národní dům Prachatice

sobota 18. 9. 2010

Babouci

koncert nejstarší jihočeské dechovky,
park hospice, začátek 14.00 hod.

sobota 23. 10. 2010

Bratři Ebenové

benefiční koncert na podporu hospice,
Divadlo Prachatice, začátek 19.00 hod.

sobota 30. 10. 2010

Mše sv. v kapli hospice

(biskup mons. Pavel Posád)
Den otevřených dveří,
výstava fotografií...

11. 10. – 31. 10. 2010

Nevšední tvář radosti

putovní výstava fotografií z prostředí
českých hospiců, Galerie Nahoře
České Budějovice (KD Metropol)

prosinec 2010

Výstava fotografií z prachatického
hospice

Šmínderova knihovna Strakonice

Partneři benefičních akcí: Nadace

Arbor Vitae, Ministerstvo kultury,
Jihočeský kraj, Město Prachatice,
Deník jižní Čechy, Budějovický
měšťanský pivovar

Více informací o benefičních akcích či
možnostech Vaší pomoci:

Ing. Patrik Coufal,
tel.: 388 311 726, 733 755 821,
email: ekonom@hospicpt.cz,
www.hospicpt.cz

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, patří také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Mše svatě jsou z tohoto kostela přenášeny **každý pátek v 18 hod.**, s výjimkou prvního pátku v měsíci.

* Vždy v úterý v 16.00 zveme všechna zvidávané děti k poslechu **Barvínku**. 14. 9. představíme „život s červeným nosem“. Janet Prokešová je herečkou. Kromě vážných rolí dělá i klauniádu, kdy svým vystoupením dráždí bránice diváků. Jak to ti klauni dělají, že bezpečně rozesmějí všechny, kteří se jim postaví do cesty? 21. 9. zařazujeme Telefonické riskování. 28. 9. Je na programu zářijový magazín. Představíme opět jedno zajímavé CD, navštívíme Ruční papírnu ve Velkých Losinách a ohlédneme se za festivalem „Jičín - město pohádek“.

* **Magdazín** vám přinášíme každou středu v 9.30. 15. 9. se vydáme „Cestou necestou“ – pohovoříme o tom, jak lze pomáhat rodinám s osamělým rodičem nebo s hyperaktivními dětmi. K mikrofonu usednou Petra Škrdlíková a Marcela Ondřejová z brněnského Centra pro rodinu a sociální péči. 22. 9. Vás pozveme k „Setkání“ – to je název výstavy, s níž se v Galerii Klementinum představila významná malířka Bedřiška Krejčová – Znojemská. Sama autorka bude hostem pražského vydání Magdazínu.

* Pořad **Všimli jsme si** naladíte každý pátek v 16.00. 8. 10. bude tématem historie celibátu. Dozvíte se, že zasvěcený život má své kořeny již v prvních staletích církve. Jeho formy se samozřejmě vyvíjely. Celibát prošel mnoha krizovými a bouřlivými obdobími. Občas se v církvi objevily osobnosti, které životem v chudobě, čistotě a poslušnosti přitahovaly tisíce mužů a žen k následování Krista. O dynamickém vývoji jednoho z největších a nejvýznamnějších fenoménů církve promluví profesor František X. Halas. 15. 10. navážeme na předešlé povídání a pokusíme se ozřejmit celibát z pohledu psychologického.

* V nedělní **Knihovničce Proglasu**, v pravidelném čase ve 13.20, nahlédneme pod obálku zajímavých knižních titulů. 19. 9. se seznámíme s poklady výtvarného umění v publikacích nakladatelství Euromedia. 26. 9. se necháme zaujmout dílem z pera Haralda Welzera a kol. „Můj děda nebyl nácek. Nacismus a holocaust v rodinné paměti.“ Přípravuje Marie Blažková.

* 30. 9. ve 22.00 připomeneme **Výročí 20 let od založení Biskupského gymnázia v Č. Budějovicích**. Budějovické Biskupské gymnázium sv. Jana Nepomuka Neumanna založil právě před 20 lety tehdejší diecézní biskup a pozdější kardinál, Miloslav Vlk. Spolu s ředitelem školy Mgr. Zdeňkem Dvořákem, přiblížíme činnost gymnázia, jeho počátky i současnost.

* 2. 10. navštívíme Poutní místo Lomec u Vodňan. V první části regionálního pořadu z jihočeského studia Jan pohovoří sestra Benedikta Bartoňová z Kongregace šedých sester III. řádu sv. Františka, která představí toto výjimečné místo zasvěcené Panně Marii. Zveme k poslechu ve 22.00. Druhou část zachytíte 16. 10. ve stejném čase.

* 12. 10. ve 22.00 vysíláme regionální pořad s názvem: „**Studium teologie nejen pro kandidáty kněžství aneb Jak je na tom Teologická fakulta v Olomouci?**“ Promluvíme o změnách, ke kterým došlo na Cyrilometodějské Teologické fakultě za posledních 20 let, a také o plánech do budoucna. Zvláště se zaměříme na současnou nabídku studijních oborů, postupně zdokonalování studijního programu a zásadní změny, jež ovlivní kvalitu a nároky na teologické vzdělávání v Olomouci. -kb-

4. celostátní misijní kongres dětí

„Budete mými svědky až na konec země.“

v sobotu 2. října 2010 se sejdem v katedrále sv. Bartoloměje v Plzni

Dobrodružné poznávání světadílů, mše svatá, soutěže, misijní koláč, misijní jarmark, výstavy, setkání se zajímavými hosty, pestrá nabídka materiálů, misijní novinky, psaní dopisu sv. otci, projekty pro chudé děti a další překvapka!

- 9.00 Předprogram: pestré pásmo modliteb, písní, promítání obrázků z misie
- 10.00 Slavnostní mše svatá
- 12.00 Misijní olympiáda: zajímavé putování po všech kontinentech, tvůrčí dílny, koncert a další překvapení,
- 17.00 Rozeslání malých misionářů

Občerstvení z vlastních zásob. Pítí zajištěno. ti z vás, kteří si během přípravy na kongres připravovali misijní květy, přivezte je s sebou. Přihlaste se co nejdříve, pozvete i své kamarády. Nikdo z vás nesmí chybět. Těšíme se na vás!

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel.: 499 433 058, 604 838 882

číslo účtu: 72540444/2700 info@misijnidila.cz, www.misijnidila.cz

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ nabízí

Joseph Ratzinger

Vrchol a pramen

Texty o eucharistii

Tématem knihy je tajemství eucharistie, liturgické slavební, které Druhý vatikánský koncil nazývá pramenem a vrcholem života církve. Publikace je sestavena z promluv a článků Josepha Ratzingera o eucharistii, které vznikaly v průběhu mnoha let. Reflektují tedy jeho teologické zrání v tomto tématu, počínaje obdobím, kdy byl mnichovským arcibiskupem, až po nedávnou dobu. Prismatickým eucharistie nahlíží autor podstatu křesťanské víry a církev jako společenství. Život křesťanů totiž nelze redukovat jen na zvýšené mravní úsilí či dodržování předpisů. Církev ví, že v eucharistii se sebedarováním Krista zpřítomňuje jeho pravá oběť. Společenství, které slaví eucharistii, se modlí, abychom se stali tím, čím nemůžeme být vlastními silami – duchovní obětí, která se líbí Bohu.

Brož., 151 str., 159 Kč

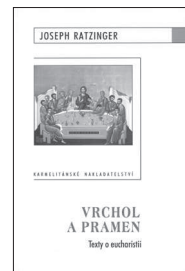
Fernando Millán Romeral, O.Carm.

Postavil se zlu

Život karmelitána a novináře Tita Brandsmy

Autor Millán Romeral uvádí ve svém díle čtenáře do životopisu a myšlení jedné z nejvýznamnějších duchovních osobností minulého století. Holandský karmelitán Titus Brandsma je představen jako postava skutečně mnohostranná, činnorodá a především hluboce duchovní. Blahoslavený Titus byl knězem, univerzitním profesorem a novinářem, který vždy hlásal pravdu a za žádných okolností se nevzdal svého přesvědčení – ani tvář v tvář nacistické moci. Z hlediska lidského a duchovního je vzorem ekumenismu, laskavosti, radosti a důvěry v Boha.

Brož., 102 str., 139 Kč

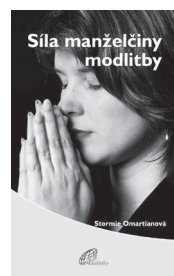
NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY nabízí

Stormie Omartianová

Síla manželčiny modlitby

Žít v dnešní době v úžasném manželství se jeví mnohé z žen jako nedostižná vize. Jak málo v takové věci věří v sílu modlitby a Boží moc. Autorka zkoušela řešit své problémy v manželství různými metodami – hádáním se, uprošováním, ignorováním, vyhýbáním se, konfrontací, dohadováním se a také populární „tichou domácností“. Trvalo jí, než si uvědomila, že je třeba začít s modlitbou.

Brož., 199 str., cena 200 Kč

Francesco Carpino

Francesco Carpino se narodil 18. května 1905 v Palazzolo Acreide nedaleko známých Syrakus na Sicílii. Rodiče - Salvatore Carpino a Itria Cascino - vlastnili nevelké hospodářství s pozemky a přestože si v duchu přáli, aby jejich syn jednou po nich převzal starost o hospodářství, nikterak nebránili mladičkému Francescovi při vstupu do „Malého semináře“ v Noto. Když Francesco s vynikajícím výsledkem ukončil gymnaziální studia, místní biskup ho bez rozpaků doporučil ke vstupu do „Římského semináře“ a ke studiu na „Lateránském Ateneu“ (pozdější Papežská Lateránská univerzita). Tam se velmi rychle vyprofiloval jako brilantní student, kterého si všiml i jeden z tehdejších významných profesorů mons. Domenico Tardini, pozdější kardinál a státní sekretář papeže Jana XXIII.

V roce 1926 dokončil filosoficko-teologická studia doktorátem a vrátil se zpět na Sicílii do své diecéze. Přestože ještě nedosáhl kanonického věku pro svěcení a musel čekat, začal již přednášet v diecézním semináři. Na jáhna byl vysvěcen v červnu 1927 a o dva měsíce později přijal kněžské svěcení. V následujících letech se plně věnoval teologii, kterou přednášel v semináři své rodné diecéze Noto, avšak již v roce 1929 - to mu bylo pouhých 24 let - byl povolán za nástupce prof. mons. Tardiniho na „Lateránském Ateneu“ v Římě. Během celého období stráveném na Lateráně (1929-1951), kdy zastával i funkci děkana fakulty, vyznačoval se jako vynikající pedagog a byl považován vždy za pravověrného teologa, odborníka především v oblasti sakramentální teologie. Této disciplíně se věnoval i v několika odborných článcích a knižních publikacích. Svě aktivity však projevoval nejen na akademické půdě, ale i jako duchovní rádce „Katolické akce“ či „obhájce (platnosti) svazku“ při Sv. Officiu.

V únoru 1951 byl mons. Carpino jmenován arcibiskupem – koadjutorem prestižní sicilské arcidiecéze Monreale a konsekrován na biskupa byl 8. dubna 1951 v bazilice sv. Jana Lateránského v Římě. Do života jemu svěcené arcidiecéze nevstoupil jen jako vzdělaný teolog, ale i jako pastýř, kterému záleží na duchovním růstu veškerého lidu. Přistoupil tedy k reorganizaci celé arcidiecéze, zakládal nové farnosti, určité roky tematicky zaměřoval ať již na liturgii, eucharistii či katechezi, ale byl vždy i nablízku při řešení otázek sociálního či politického charakteru. Za zmínku stojí, že

společně s kardinálem Ruffinim, inicioval sněm Katolické církve na Sicílii, který se uskutečnil v roce 1952. Neohrožený postoj zastával i v otázce sicilské mafie. V situaci, kdy před jedním z charakteristických poutních průvodů vyhrožovala mafie masakrem všech kněží z Corleone (městečko ležící v arcidiecézi Monreale), znenadání se v čele průvodu objevil sám arcibiskup, na rozdíl od mnoha chybějících a ustrašených kněží.

Období II. vatikánského koncilu prožil mons. Carpino v samotném srdci církve. V roce 1961 byl totiž povolán zpět do Říma, kde vykonával svěcené úkoly na různých vatikánských úřadech. Zastával např. úřad sekretáře kardinálského sboru, sekretáře Papežské komise pro Latinskou Ameriku, předsedu Rady pro migraci a současně byl i členem celé řady nejruznějších papežských komisí.

Po náhlé a nečekané smrti kardinála Ruffiniho, arcibiskupa z Palerma, jmenoval 26. června 1967 papež Pavel VI. mons. Carpina jeho nástupcem a současně i kardinálem. Návrat na rodnou Sicílii byl velkolepý a výzvy koncilu na sebe nenechaly dlouho čekat. Ať se již jednalo o liturgickou reformu nebo ekumenický dialog, arcibiskup v Palermu na Sicílii nezůstával nikdy stranou či pozadu, ba naopak; vždy i přítomnost pravoslavných křesťanů byla na Sicílii hojně zastoupena a tak se mohl rozvíjet dialog s odloučenými bratry. Stranou arcibiskupova zájmu nezůstávali ani ti, kdo odcházeli za prací do nejruznějších částí starého kontinentu či do zámoří. Několikrát své krajany navštívil v Americe, Německu, Švýcarsku a Velké Británii. Ze zdravotních důvodů však arcibiskup Carpino podal papeži žádost o rezignaci, která byla přijata v říjnu 1970. Zesmutnělo nejen Palermo, ale i celá Sicílie, která do poslední chvíle pevně doufala, že rezignaci teprve 65. letého arcibiskupa a kardinála přece papež nemůže přijmout. Stalo se a kardinál Carpino se loučil, aby se opětovně vrátil do Říma. Zdravotní stav skutečně nebyl nejlepší, ale nic nebránilo tomu, aby se ještě nemohl věnovat některým delikátním úkolům, které mu byly papežem nadále svěřovány. Mezi nimi lze připomenout předsednictví v komisi zabývající se kauzou beatifikace papeže Pia IX., práci na vatikánských úřadech, ale třeba i cestu (srpen 1973) do Sovětského svazu, kdy stál v čele vatikánské delegace, které se tehdy podařilo navázat pozitivní ekumenické vztahy s moskevským patriarchátem.

Kardinál Carpino zemřel 5. října 1993 v Římě a pohřební obřady vykonal v bazilice sv. Petra papež Jan Pavel II., který připomněl slova zesnulého kardinála v den, kdy se loučil se svojí milovanou arcidiecézí: „...zůstaňte vždy věrní trojímu závazku: lásky, pokoje a jednoty“.

Zdeněk Mareš

Katedrála v Palermu

K VEČERU

Na struník plotu při západu slunce
trsá si červený letní vánek
až plaňky krvácejí

Všechno je na dotek blízko
sousední ves i Věncová Hora
ale nejbliž jsou dálky
protože všechno nedosažitelné
snové prchající
trpké a neuchopitelné
nesídlí v mých očích
ale v mém srdci.

I báseň je taková
Co nevyslovím dovzlyknu
a tomu snad rozumí každý
(Zjasněná noc)

NA HOŘE HOSANA

V lomu vlevo od hory Hosana
cesta je zarostlá kapradím
Pak pustá pěšina s patníkem
před obcí jménem Nezradím

Vpravo od hory Hosana tolik luk
až v žáru léta včely šílí
Jen ať nás cestou studánek a stínů
Istivá krása nepomýlí

Nejlíp je na hoře Hosana nahoře
Kapli tam obrůstají růže plané
oblaka prcháním modlí se
a nebe je tam celé roztvírané
(1996)

*Autor těchto básní a dlouholetý spolupracovník naší redakce, pan **Věroslav Mertl**, obdržel letos v červenci děkovné uznání ČBK za literární a básnické dílo a dlouhodobý přínos naší kultuře. Srdečně blahopřejeme!*